ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

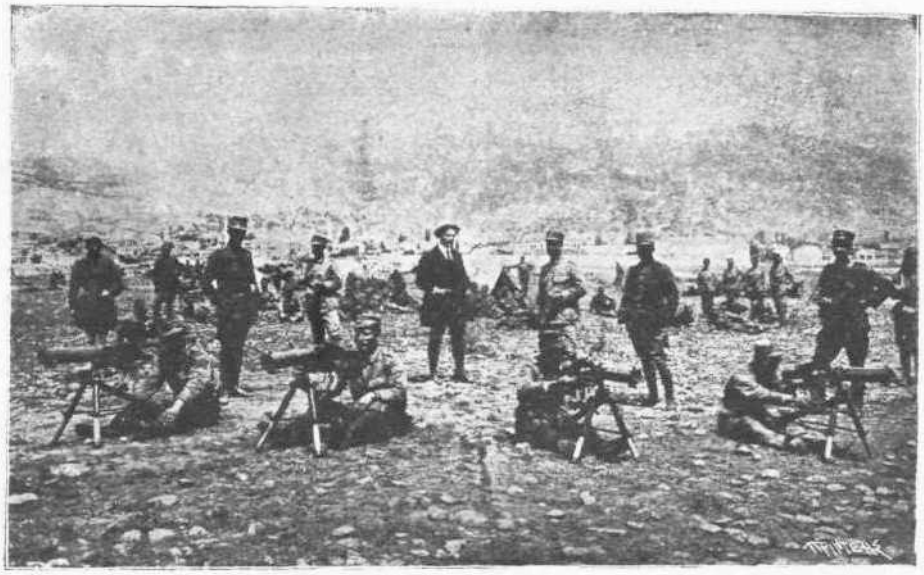

ΕΤΟΣ ΙΓ.' ✻ ✻ ✻

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1914

ΤΕΥΧΟΣ 156 ✻ ✻ ✻

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΔΡ. 12 ***ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1***

"ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,,

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ *ἐτησία δραχμαὶ 12.*

ΓΡΑΦΕΙΑ: *Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 22α.*

Ἔτος Γ'. Φεβρουάριος 1914. Τεῦχ. 156

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Jules Claretí, ὑπὸ *Κ. Καιροφύλα.*
Ἡ φωτογραφία μου, ὑπὸ *Ἰουλίου Κλαρετῆ.* Μετάφρασις *Ἀλ. Λουζίνα.*
Στοχασμοί.
Οἱ Ἐκλεχτοί, ὑπὸ *Τιμ. Μωραϊτίνη.*
Συλλογὴ ἀρχαίων ἀγγείων, ὑπὸ *Ν. Γιαννοπούλου.*
Τὸ Φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν 1913, ὑπὸ *Λ. Κ*
Σημειώσεις ἑνὸς μηνός, ὑπὸ *Δάφνιδος.*
Ποικίλη σελίς.
Γράμματα καὶ τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Πολυβόλα.
Μακεδονικὴ νύμφη, ὑπὸ *Ν. Φερεκύδου.*
Μελωδία.
Ἀρχαῖα ἀγγεῖα.
Γουσταῦος Νευμπόσκ.
Ζὰν Ρολλῦ.
Ἕλληνες ἐν Ἀφρικῇ.
Μιχαὴλ Βαρούνης.
Ἀλεξάνδρα Δημητρακοπούλου.

Ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογράφων, ἥτις ἐξερράγη αἰφνηδίως τὴν 25 Ἰανουαρίου καὶ ἥτις διαρκεῖ εἰσέτι, τὸ παρὸν φύλλον κατέστη ἀδύνατον νὰ ἑτοιμασθῇ, καὶ διὰ πολλῶν κόπων καὶ δαπανῶν μόλις τὴν 10 Μαρτίου κατορθώθη νὰ συμπληρωθῇ. Ἐξησφαλίσαμεν ἐν τούτοις τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν, τὴν δὲ ἀκουσίαν καθυστέρησιν θέλομεν ἀναπληρώσῃ ἐν καιρῷ.

Μετὰ τοῦ παρόντος τεύχους λήγει τὸ Β' ἐν ἔτος τῆς ***Πινακοθήκης.*** Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομήν των νὰ σπεύσωσι νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμᾶς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Πολυβόλα. — *Ἡ δημοσιευομένη εἰκὼν παριστᾷ προετοιμασίαν πρὸς μάχην τῆς πυροβολαρχίας τῆς Η'. μεραρχίας, διοικουμένης ὑπὸ τοῦ ἐφέδρου ἀνθυπολοχαγοῦ κ. Ἀλ. Λάκκα. Τὰ πολυβόλα εἶνε νεωτάτου συστήματος Schwartslos, ἀποδειχθέντα κατὰ τοὺς διεξαχθέντας πολέμους πολὺ προτιμώτερα τοῦ Μαξίμ, ἅτινα εἶχον οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Τοῦρκοι. Εἶναι λίαν ἐλαφρὰ καὶ παρακολουθοῦν, ἀποσυνδεόμενα εἰς δύο, τὴν ἁλματικὴν προέλασιν τοῦ πεζικοῦ. Ἀπεδείχθησαν τρομερὸν ὅπλον κατὰ τὸν Βαλκανικὸν ἰδίως πόλεμον, χειρισθέντα μετὰ πολλῆς ψυχραιμίας.*

Οἱ Ἕλληνες ἐν Ἀφρικῇ. — *Οἱ ἐν Ἀφρικῇ Ἕλληνες, οἱ τιμῶντες τὴν Ἑλλην. εὐφυΐαν εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα μέρη, καί τινας τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖ ἡ «Πινακοθήκη» μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν της, εἰσὶ παράγοντες πολιτισμοῦ ποιότιμοι. Ἐν τῇ μιᾷ εἰκόνι διακρίνονται ὁ κ. Μιχαὴλ Βαρούνης μετὰ τοῦ κ. Μητοπούλου, μεγάλου πατριώτου, ἐν τῷ δάσει τῆς Ἀφρικῆς, ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀντιλοπῶν. Ὁ κ. Βαρούνης, ἐκ τῆς γνωστῆς μεγάλης Λακωνικῆς οἰκογενείας, ἐπολέμησεν ἄλλοτε εἰς Λευκοῦρον καὶ Δέλβινον τῆς Ἠπείρου, παρέσχε δὲ καὶ ἐσχάτως τὴν συνδρομήν του εἰς τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνας. Διαμένει ὡς ἐργολήπτης σιδηροδρόμων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Γερμανικὰς κτήσεις τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ 32 ἐτῶν. Ἤδη μένει πλησίον τῆς λίμνης Ταγκανίκα. Ἔνθερμος προστάτης παντὸς ἐργαζομένου ἐκεῖ Ἕλληνος.*

* * *

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Χορευτῆ. — *Τὸ «Οὐὰν στὲπ» εἶνε ἐξ ἴσου ἀπρεπὲς ὅσον τὸ Ταγκό.*

Τὸ Ταγκό, κατά τινας, δὲν εἰσήχθη οὔτε ἐξ Ἱσπανίας, οὔτε ἐξ Ἀργεντινῆς, ἀλλ' ἐξ Ἀσίας. Ταγκὸ εἶνε τὸ ὄνομα χώρας τινὸς ἐν Ἰνδοκίνᾳ, ἐξ ἧς οἱ Ἀθίγγανοι εἰσήγαγον τὸν χορὸν εἰς Ἱσπανίαν, ὁπόθεν εἰσήχθη εἰς τὴν Ἀργεντινήν. Τὸ Ταγκὸ εἶνε τόσον νέος χορός, ὥστε ἐχορεύθη τῷ 1637 ἐν Ἀργεντινῇ! Ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν, κατ' ἄλλους μὲν ὁ χορὸς αὐτὸς διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ τὴν πέψιν· κατ' ἄλλους δ' ἐπιταχύνει τὸ γῆρας· διὰ τῶν ζωηρῶν κινήσεων φέρει ὑπεραιμίαν τῆς κεφαλῆς καὶ οὕτω καταστρέφει τὰς γραμμὰς τοῦ προσώπου καὶ προκαλεῖ ρυτίδας.

Συνδρομητὴ Σ. — *Εἷς Παρισινὸς δημοσιογράφος εἶχε τὴν εὐφυᾶ ἔμπνευσιν νὰ εἰρωνευθῇ τὴν ἀνδριαντομανίαν τῶν συμπολιτῶν του. Ἵδρυσεν ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἀνέγερσιν προτομῆς ἀνυπάρκτου προσώπου, τοῦ μεγάλου προδρόμου δηθεν τῆς Δημοκρατίας Ἡγησίππου Σιμών. Πλεῖστοι Γάλλοι πολιτικοὶ ἔσπευσαν νὰ εἰσφέρουν, ἐκφράζοντες τὸν θαυμασμόν των διὰ τὸν... οὐδέποτε ὑπάρξαντα Ἡγήσιππον Σιμὼν καὶ εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν ἐκλογήν των ὡς μελῶν τῆς πρὸς πανηγυρισμὸν Ἐπιτροπῆς. Εὐτυχῶς ἡμεῖς δὲν διατρέχομεν τοιοῦτον κίνδυνον διότι πάσχομεν ὄχι ἀπὸ πληθώραν, ἀλλ' ἀπὸ ἔλλειψιν ἀνδριάντων καὶ δὴ τῶν ἀξίων ἀπαθανατίσεως ἀνδρῶν.*

Ἀκροατῆ. — *Αἱ διαλέξεις σωρηδὸν δίδονται εἰς τὸ Παρίσι. Ἰδοὺ μερικὰ θέματα: Ὁ Ἔρως καὶ ἡ Μόδα (Διάλεξις Νοζιὲρ μετ' ἀκροαμάτων μουσικῶν καὶ διαλογικῶν σκηνῶν καὶ ἀπαγγελιῶν).— Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ καὶ τὸ Ρωμαντικὸν θέατρον (Ρισπέν).— Ἡ παιδικὴ ἡλικία Λουδοβίκου ΙΓ'. — Ὁ Ναπολέων.— Ὁ Σατωβριάνδος κ. λ. π.*

Συναδέλφῳ. — *Ὁ ἀποθανὼν διευθυντὴς τοῦ μεγαλειτέρου Ἑλλ. χαρτοπωλείου Ἀθ. Πίλλης ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἱκανωτέρων χαρακτῆρων. Εἶχε βραβευθῇ εἰς πολλὰς διεθνεῖς ἐκθέσεις χαρακτικῆς καὶ ἐσχάτως εἰς τὴν ναυτικὴν ἔκθεσιν τοῦ Βορδώ.*

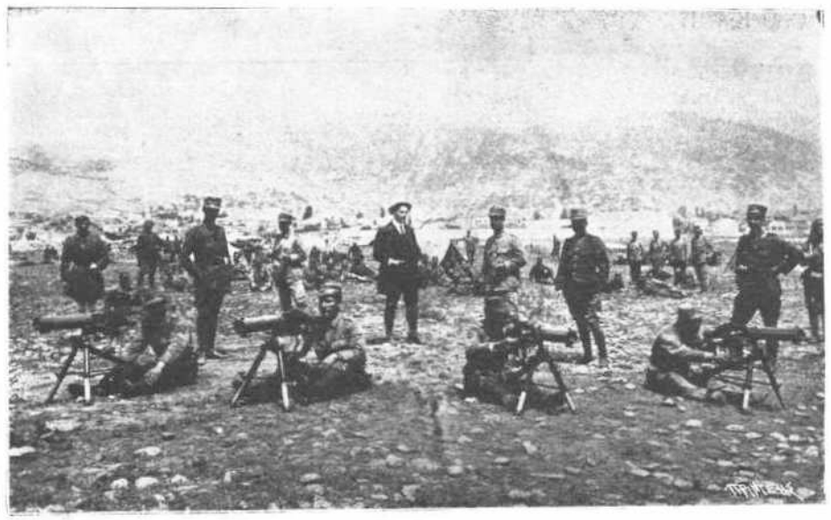

ΠΟΛΥΒΟΛΑ Η' ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ

Φωτογραφία *Επ. Ξανθοπούλου*

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΑΡΕΤΙ

ΛΟΚΛΗΡΟΝ τὸ Παρίσι τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν, ὁλόκληρον τὸ Παρίσι τῆς ἀριστοκρατίας συνώδευσεν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν διάσημον συγγραφέα καὶ δημοσιογράφον καὶ διευθυντὴν τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας» Ζὺλ Κλαρετί, μορφὴν γνωστὴν καθ' ὅλον τὸν κόσμον. Μίαν ὁλόκληρον πεντηκονταετίαν δὲν ἔπαυσε γράφων βιβλία. Τόμοι δραμάτων, μυθιστορημάτων, κριτικῆς ἀποτελοῦν μίαν σεβαστὴν κληρονομίαν. Ἀλλ' ὑπὲρ τὸν λόγιον, ἦτο ὁ δημοσιογράφος. Ἐλάτρευε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσιογράφου. Ἐπὶ τριάκοντα τέσσαρα χρόνια καθ' ἑβδομάδα ἔγραφεν εἰς τὸν «Χρόνον» τὴν «Παρισινὴν Ζωήν», μίαν ἐπιθεώρησιν ζωντανὴν τῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν οἱ «Τάιμς» τοῦ Λονδίνου ἐχαρακτήριζαν εἰς μίαν νεκρολογίαν ὡς ἔργον τέλειον καὶ ἀδύνατον, κατοπτρίζον τὴν Παρισινὴν ζωὴν ὁλοκλήρου τῆς περιόδου.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ σαλονιοῦ, μὲ μίαν φυσιογνωμίαν γλυκεῖαν, ἀρχοντικήν, καίτοι κατήγετο ἀπὸ ἀστικὴν οἰκογένειαν καὶ ἤρχισε τὸ στάδιόν του δεκαοκταετὴς ὡς ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ καταστήματος. Εἶχε τὴν ἀρχοντιὰν μέσα στὴν ψυχήν του καὶ μίαν καλοσύνην, μίαν ἀγαθότητα σπανίαν. Δι' αὐτὸ ἦτο λαϊκώτατος καὶ λατρευτὸς εἰς τὸ Παρίσι ποὺ δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι νὰ μὴ τὸν γνωρίζῃ καὶ ἐκτιμᾷ.

Ἐσχάτως γηράσας ἐζήτησε νὰ ἀποσυρθῇ τῆς διευθύνσεως τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας». Ἡ Κυβέρνησις συγκατετέθη καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, παράσημον σπανίως ἀπονεμόμενον. Ἀλλ' ἡ τύχη ἤθελε νὰ μὴ ἀποχωρισθῇ τοῦ θεάτρου εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσε τὰ ὡραιότερα χρόνια τῆς δράσεώς του. Καὶ ἀπέθανε πρὸ τῆς τριακοστῆς Δεκεμβρίου, ὅτε ἔμελλε νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἐκεῖνο ποὺ ἰδίως τὸν ἐχαρακτήριζεν ἦτο ὁ οἰκτός του πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ναυαγοὺς τῆς ζωῆς. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον δημοσιευόμενον ἀπὸ ἕνα φίλον του εἰς τὸ «Ζουρνὰλ» ἀποτελεῖ τὸν ὡραιότερον ἐπιτάφιον τοῦ Κλαρετί.

Μίαν ἡμέραν ἕνας ἄγνωστος ἔρθασεν εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμῳδίαν» κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι μίαν νεάνιδα.

Μὲ ὕφος τραγικὸν ἐζήτησε τὸν διευθυντὴν τῆς «Γαλλικῆς Κωμῳδίας». Οἱ ὑπάλληλοι ἠρνήθησαν. Ἐκεῖνος τότε ἤρχισε νὰ κάμνῃ θόρυβον. Ἐπέμενε νὰ τὸν ἴδῃ, ἰσχυριζόμενος ὅτι πρόκειται περὶ ἀνακοινώσεως προσωπικῆς καὶ ἐπειγούσης.

Ἐπὶ τέλους εἷς ὑπάλληλος μετέβη καὶ ἀνήγγειλε τὸν ἀπαιτητικὸν ἐπισκέπτην.

Ὁ Κλαρετὶ ἠθέλησε νὰ τὸν δεχθῇ ἀμέσως.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ ἄγνωστος μὲ τόνον μελοδραματικὸν τοῦ ἐφώναξεν:

— Ἄθλιε! Θὰ νυμφευθῇς τὴν κόρην μου!

— Γιατί; Εἶμαι ἄλλως τε νυμφευμένος.

— Τὴν ἀτίμασες! Μέλλει νὰ γίνῃ μήτηρ! Ζητῶ λοιπὸν ὅπως ἐπανορθώσῃς τὸ ἔγκλημα.

Ἡ νεᾶνις ἔκλαιεν ἔχουσα τὸ πρόσωπον κρυμμένον ἐξ αἰδοῦς μεταξὺ τῶν χειρῶν της.

— Δὲν γνωρίζω τὴν κόρην σας, κύριε, διεμαρτυρήθη ὁ Κλαρετί.

— Δὲν τὴν γνωρίζετε; Δὲν εἶσθε ὁ κύριος Ζὺλ Κλαρετί;

— Ναί.

— Ἡ κόρη μου εἶνε πλύστρα στὸ Μπουλόν, κύριε. Ὀνομάζεται Μαρία. Τολμήσατε λοιπὸν νὰ πῆτε, ὅτι δὲν τὴν γνωρίζετε!

Καὶ μὲ κίνημα θεατρικὸν τραβᾷ τὰς χεῖρας τοῦ θύματος ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της.

Ἀλλὰ μόλις ἐκείνη διέκρινε τὸν δηθεν διαφθορέα της, ἀνέκραξε:

— Ὄχι, πατέρα. Δὲν εἶνε αὐτός!

Καὶ ἐξάγουσα ἀπὸ τὰ θυλάκιά της μίαν φωτογραφίαν ἔδειξεν ἕνα γενειοφόρον γίγαντα (ὁ Κλαρετὶ ἦτο ἰσχνότατος) ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ κατέκτα εὐκολώτερον τὴν καρδίαν τῆς πλύστρας παρουσιαζόμενος ὡς ὁ Ζὺλ Κλαρετί, ὡς Ἀκαδημαϊκός.

Ὁ πατὴρ συνεταράχθη, εἶδε τὴν γκάφαν του καὶ ἤρχισε ζητῶν συγγνώμην, ἔμελλε δὲ νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅτε ὁ Ζοὺλ Κλαρετί, τὸν σταματᾷ.

Ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη, ἡ συντρίβουσα πατρικὴ λύπη, τὸ παιδὶ ποὺ ἔμελλε νὰ γεννηθῇ, ὅλον αὐτὸ τὸ μικρὸν οἰκογενειακὸν δρᾶμα συνεκίνησαν τὸν Ἀκαδημαϊκόν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐργάτης καὶ ἡ κόρη του, εἰς ἐπαύξησιν τῆς δυστυχίας των, εὑρίσκοντο ἄνευ ἐργασίας, ἔδωσεν εἰς ἀμφοτέρους ἐργασίαν εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμῳδίαν» εἰς τὰ σκηνοθετικὰ ἔργα. Ἔγεινε δὲ καὶ νουνὸς τοῦ γεννηθέντος βρέφους. Ἀμφότεροι ἐργάζονται εἰς τὸ θέατρον. Καὶ ἠκολούθησαν τὴν κηδείαν τοῦ εὐεργέτου των.

Τὸ νὰ εἶνε κανεὶς ὑπέροχος καρδιὰ ἀφοῦ εἶνε νοῦς ὑπέροχος, ἰδοὺ τὸ τέλειον τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον σπάνιον δυστυχῶς σήμερον καὶ τὸ ὁποῖον συνεδυάζετο εἰς τὸν Κλαρετί.

Παρίσιοι.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

❖ ❖ ❖

★ JULES CLARETIE ★

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

. . . . . .

ΟΣΟΝ ταχέως παρέρχονται τὰ ἔτη! Πρὸ πολλοῦ μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γράψω ἐν βιβλίον, τὸν ὀλιβερὸν ἀπόλογον οὕτως εἰπεῖν ὁλοκλήρου γενεᾶς, θρηνούσης δι' ὅσα ὑπέφερε, καὶ ἐσκεπτόμην νὰ τοῦ δώσω τὸν γενικὸν τίτλον «*Ἀναμνήσεις τριακονταετοῦς ἀνδρός*».

Ἤμην εἰκοσιέξ ἢ εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν ὅταν μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα αὐτὴ καὶ μὲ κατελάμβανε ῥρίκη ὅταν ἐσυλλογιζόμην πόσον βραδέως παρήρχοντο τὰ ἀτελεύτητα αὐτὰ τρία ἔτη, ἅτινα μ' ἐχώριζον τῆς τριακονταετίας. Πότε τέλος πάντων θὰ συνεπλήρουν τὸ τριακοστόν, διὰ νὰ συγγράψω τὸ περίφημον αὐτὸ βιβλίον; Τὸ τριακοστὸν ἐπὶ τέλους ἔρθασεν. Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων. Ποῖος τότε εἶχε ὄρεξιν διὰ βιβλία; Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἡ ὄρεξις, ποῦ καιρὸς δι' ἀναγνῶσιν; Ἐν συντόμῳ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔλεγον ἀνυπομόνως: Ἀχ! ἂς ἤμην τριάκοντα ἐτῶν! μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀνήσυχος λέγω: μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι τεσσαρακοντούτης... μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν παρῆλθον ἢ ὀλίγα λεπτά. Μία πνοή, ἕνα τίποτε, μία ἀλλαγὴ σκηνῆς εἰς φαντασμαγορίαν. Ἡ ζωὴ εἶναι ὄρᾶμα, κακογραμμένον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅπερ διεξάγεται ταχύτατα μὲ μακρὰ ἐνίοτε διαλείμματα.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν μετενόησα διότι δὲν ἔγραψα αὐτὰς τὰς *ἀναμνήσεις τριακονταετοῦς ἀνδρός*. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ὠνειροπόλησαν ἔργα χωρὶς νὰ τὰ γράψωσιν, ὅπως ὑπάρχουσι γυναῖκες, ἃς ἠγάπησαν χωρὶς νὰ τὰς ἀποκτήσωσιν. Εὑρίσκουσιν ὅλα τὰ προτερήματά των. Δὲν σκέπτονται ἢ αὐτά. Εἶνε τὰ βιβλία, ἅτινα οἰκοδομοῦσι δι' ἑαυτούς, κατὰ τὰς προσῳλεῖς στιγμὰς τῶν ὀνειροπολήσεων. Εἶναι τὰ μειδιῶντα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐπανευρίσκουν εἰς τὸ βάθος τοῦ παρελθόντος, πάντοτε νεάζοντα, εἰς τὰς μελαγχολικὰς ὥρας τῶν ἀναμνήσεων.

Τίς δύναται νὰ μοῦ ἀρνισθῇ, ὅτι *αἱ ἀναμνήσεις τριακονταετοῦς ἀνδρὸς* δὲν εἶναι ἂν ὄχι τὸ ἄριστον τῶν ἔργων μου, ὡρισμένως ὅμως βιβλίον ἐκτακτον, ἐμβριθές, γλαφυρόν, συγκινητικόν, θαυμάσιον. Ἔχει ὅλας τὰς καλλονάς, διότι δὲν ὑπάρχει. Ὀφείλομεν ἐπομένως ν' ἀφήνωμεν πολλὰ τῶν ἔργων μας μετέωρα. Ἴσως τότε μᾶς θαυμάζουσι πλειότερον.

Εἶναι τόσον μεγάλη ἱκανότης, τόσον ὡραῖος ἀγών, καὶ τόσον τηλαυγὲς προτέρημα νὰ μὴ κάμῃ τις τίποτε εἰς τὴν ζωήν του! Ὅστις ἐδημιούργησεν ἐλάχιστόν τι, εἶναι πλέον τρομερὸς καὶ φοβερός. Ἀλλ' ὅστις δὲν ἔκαμε τίποτε, ἐννοῶ ἀπολύτως τίποτε, εἶναι ἀήττητος. Πρῶτον εἶναι ἄτρωτος ὡς Ἀχιλλεύς. Εὑρίσκεται μάλιστα εἰς καλυτέραν θέσιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἥρωος· ὁ Ἀχιλλεὺς πιθανὸν νὰ τρωθῇ εἰς τὴν πτέρναν, ἐνῷ ἐκεῖνος ὅστις οὐδὲν ἐδημιούργησεν, ὁ ζωγράφος οὗτινος ὁ χρωστὴρ εἶναι παρθένος, ἢ ὁ συγγραφεὺς οὗτινος ἡ μελάνη ξηραίνεται εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, δάκνει ἐκεῖνον ὅστις κάτι ἔκαμε.

* * *

Θὰ ἐπεθύμουν ἀπ' ὅλους τοὺς τόμους τοὺς ὁποίους ἐδημοσίευσα νὰ μὴν εἶχα γράψει ἢ μόνον τοὺς τίτλους. *Ἡ κενὴ οἰκία*, *Ἡ ἐρωμένη*, *Ἔρωτες οἰκοσίτου*, θὰ ἦσαν ἐπαγωγότατα, ἐὰν οὐδὲν περιεῖχον ὑπὸ τὸ ἐξώφυλλον. Θὰ εὑρίσκοντο ἄνθρωποι νὰ τὰ κηρύξωσιν ἔκτακτα. Πλὴν δὲν ἀπῆλαυσα, καὶ θὰ τὸ ποθῶ, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὴ τὰ γράψω. Ἡ ζωή μου εἶναι ἡ ἐργασία. Διῆλθον ἔτη ἀναδίφων τ' ἀρχεῖα διὰ ν' ἀνεύρω ἀνέκδοτα τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων τοῦ παρελθόντος, τῆς χαριέσσης κομψότητος τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, τῶν ταραχῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, οὐδέποτε δὲ ἤμην εὐτυχέστερος ἢ ὅταν ἐξηρχόμην τῆς αἰθούσης τῶν Ἐθνικῶν Ἀρχείων μὲ κατάφορτον τὴν κεφαλὴν καὶ πλῆρες τὸ σημειωματάριόν μου νέων πραγμάτων!

Εὐτυχία εἶναι τὸ εὐσυνειδήτως καὶ εὐχαρίστως καταγίνεσθαι εἰς ἐργασίαν, ἥτις σᾶς ἀρέσκει. Εἰς τοῦτο προσθέσατε περίεργά τινα βιβλία, σπανίας εἰκόνας, μειράκιον νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ζωῆς παρεχομένην διὰ τῶν βιβλίων— *Livre, Libro* εἶναι τὸ οἰκόσημόν μου—καὶ θὰ παραγορηθῆτε διότι ἡ κόρη σᾶς ἐγκαταλείπει, τὰ ὀνειροπολήματα ἀρίπτανται, καὶ δὲν ἀπομένουσιν παρὰ οἱ φίλοι τῆς νεότητός σας, ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες δὲν ὑπάρχουσι πλέον.

Ἀχ! πόσους νεκροὺς θρηνῶ ὅταν ἀνατρέχω εἰς τὸ παρελθόν!

Ὅταν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου μου ἐπεσκεπτόμην τινὰ πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Σαρσαὶ ἰσχυρογνωμόνως ἐπέμενε νὰ μὲ παραβάλλῃ — νομίζων ἴσως ὅτι μ' ἐνέπαιζεν, ἐνῷ πραγματικῶς μοὶ ἔκαμνε ὑψίστην τιμήν— ὁ Ζοὺλ Ζανὲν μοὶ ἔλεγεν.

— Φρόντισε, παιδί μου, νὰ σοῦ γείνῃ καλὴ κηδεία!

Καὶ ἐγέλα...

Κατὰ βάθος ἐσοβαρεύετο. Διὰ νὰ κάμουν εἴς τινα καλὴν κηδείαν, σημαίνει ὅτι οὗτος εἴλκυσε διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς ζωῆς του τὸν πόθον τῶν ἐπιζώντων, ὅτι ἠγαπήθη καὶ ἐξετιμήθη, ὅτι δὲν ἀπέκρυψε τεινομένην χεῖρα, ἢ περίφοβον ἐλπίδα, ὅτι δὲν ἐκώφευσεν εἰς ἱκεσίαν, δὲν ἔκλεισε τὴν θύραν εἰς τὴν δυστυχίαν, ὅτι ἐνεθάρρυνεν ἕνα ἀρχάριον καὶ συνέκλαυσε μετὰ τῶν ἡττηθέντων ἐν τῇ ζωῇ. Ἀτυχῆ, ἀγαθὲ Ζοὺλ Σιμόν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρξες ἢ μέγας τῶν γραμμάτων φίλος, καθ' ἣν ἐποχὴν τόσοι καὶ τόσοι βουλιμοῦσι δι' ἐξουσίαν, τέρψιν, χρήματα, κενόδοξον ἐπιστημότητα, βιβλιόφιλε Ζανέν, σοφὲ Ζανέν, εἶχες δίκαιον, πρεσβύτα μου, καὶ μετ' ἐσὲ θὰ λέγω εἰς τοὺς ζητοῦντας μοι συμβουλήν:

— Ἕνα πρᾶγμα πρέπει νὰ σκέπτεσθε: πῶς νὰ σᾶς γείνῃ καλὴ κηδεία!

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ μ' ἐρωτήσητε ποῖος εἶσθε σεῖς; Ἐγώ; Ἐπλάσθην, ὅπως ὅλοι, πλήρης ἀντιθέσεων. Μὲ νομίζουν τὸν τακτικότερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου καὶ ὅμως εὑρίσκομαι εἰς λίαν δύσκολον θέσιν προκειμένου νὰ εὕρω ἐν βιβλίον εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου, εὐθὺς ὡς μοῦ χρειασθῇ. Εἶμαι τόσον δειλός, ὥστε δὲν εἰσέρχομαι εἰς κατάστημα ν' ἀγοράσω κομψοτέχνημα, ὅπερ μοῦ ἀρέσκει, καὶ ὅμως κάμω διαλέξεις ἐνώπιον χιλιάδων ἀνθρώπων, λίαν ἀτάραχος. Εἰς τὸ θέατρον ἔδωκα ἔργα ὧν πασιφανέστατα ἔβλεπον τὰ ἐλαττώματα καὶ δὲν τὰ ἐδιόρθουν διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσω τὸν διευθυντήν, ὅστις ἀνέμενε τὴν πρώτην διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἢ ὅστις μὲ κατηύναζε ἐμπιστευόμενος μοι ὅτι ὑπέστη πολλὰ ἔξοδα. Εἶμαι εὐαπάτητος, μολονότι γνωρίζω ὅτι ἀπατῶμαι! Ἐν τούτοις ὁρκίζομαι νὰ μὴν εἶμαι πλέον, καὶ ὅμως ἐπαναρχίζω. Πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωμαι ὡς ἐπιτήδειος, καὶ ὅμως εἶμαι τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐπιτηδείου. Μὴ τολμῶν ἄλλοτε νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, ἔρριπτα τ' ἄρθρα μου λαθραίως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Καὶ σήμερον ἔτι, εἰς τὸν *Χρόνον*, ὅπου εἶμαι ἐκ τῶν οἰκείων, οὐδέποτε εἰσέρχομαι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς συντάξεως ἄνευ συστολῆς τινος. Ἔχω τὸ ὕψος ἀνθρώπου τοῦ κόσμου καὶ εἶμαι ἄγριος. Φαίνομαι πανταχοῦ σχεδὸν καὶ μόνον εἰς τὸ γραφεῖόν μου μὲ τὴν γραφίδα ἀνὰ χεῖρας εἶμαι εὐχαριστημένος. Α, ἡ ἐργασία! αὐτὸ εἶναι ἡ ζωή μου!

Ἔγραψα ῥυθιστορήματα καὶ προσεπάθησα ν' ἀπαλλάξω τῆς αὐστηρᾶς ἀνθρωπίνης πραγματικότητος ὅ,τι παρήγορον καὶ προσδευτικὸν περιέχει. Ἔγραψα ἱστορίαν καί, μετὰ τὸν διδάσκαλόν μου Μισελέ, ἐζήτησα ν' ἀνεύρω ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν τῆς πατρίδος. Ἔγραψα κριτικὰς μελέτας καὶ *ὡμίλησα περὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἐὰν τοὺς ὡμίλουν*, κατὰ τὴν ὡραίαν ῥάσιν τοῦ Φιεβέ, νομίζω. Ἔγραψα θεατρικὰ ἔργα..... Ἀλλ' ὄχι, ἠθέλησα καὶ θέλω νὰ γράψω θεατρικὰ ἔργα, καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω. Ἐν ὀλίγοις, κατέγεινα εἰς ὅλα, ἐλαυδόμενος δ' ἐκ τῆς φυσικῆς κλίσεώς μου πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν καλλιτεχνίαν, ἐπεσκεπτόμην σήμερον μὲν τὰ πεδία τῶν μαχῶν εἰς τὴν Ἀλσατίαν ὅπου ἀναπαύονται οἱ νεκροί μας, καὶ ἄλλοτε διέτρεχον τὸ Σαλὸν ὅπου ἓν νέον ἄγαλμα ἢ μία εἰκὼν μ' ἐκάλει. Ἐταξείδευσα πολύ, διότι ἀγαπῶ τὴν θᾶσιν κ' ἐν ταύτῳ τὴν ἠρεμίαν, ἀναπαυόμενος ἐκ τῆς μιᾶς ἐργασίας διὰ τῆς ἄλλης καὶ διώκων τὸν πυρετὸν τοῦ μόχθου διὰ τοῦ πυρετοῦ τοῦ σιδηροδρόμου. Κατὰ βάθος ἀνήκω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἀπολαμβάνουσι τὴν ζωὴν ἐν τῇ ἀναπαύσει, ἔχοντες δ' ἐν ἑαυτοῖς πτερνιστηροφόρον νωθρότητα, οὐδέποτε ἀναπαύονται ἀλλ' ἐξακολουθοῦσι νὰ μοχθῶσι πάντοτε καὶ μετὰ θελγήτρου, ἀναφωνοῦντες ὅμως ἐνίοτε: Τί ὡραῖο πρᾶγμα νὰ μὴ κάνῃ κανεὶς τίποτα!

Καὶ τόσον εὔκολον! Καὶ τόσον εὐχάριστον εἰς τοὺς φίλους!

Τί τὰ θέλετε. Ὀνειροπολῶ καὶ πάλιν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σήμερον δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἢ *Ἀναμνήσεις τεσσαρακονταετοῦς ἀνδρός*. Νὰ βιβλίον! Οὐδεὶς ὅμως εἰς τὸν κόσμον θὰ τὸ ἀναγνώσῃ ἐκτὸς ἐμοῦ — ὅστις οὐδέποτε θὰ τὸ γράψω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Π. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Ἀπὸ τὸ νεωστὶ ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ρεῦ.

Αἱ μεγάλαι εὐτυχίαι εἶνε ἐπίφοβοι. Πολὺ ὀλίγοι ἀντέχουν εἰς αὐτάς.

— *Νόμος ἴσος δι' ὅλους εἶνε πρὸς ὠφέλειαν τῶν πλουσίων.*

— *Εἰς τὴν πολιτικήν, νέαι ἐλευθερίαι καταλήγουν πολλάκις εἰς νέα βάρη.*

— *Αἰσθάνεταί τις ἐνίοτε μίαν ἀπέραντον, μίαν μυστηριώδη ἐπιθυμίαν εὐτυχίας, ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖται κατόπιν μὲ μίαν τιποτένιαν καὶ γελοίαν εὐχαρίστησιν.*

— *Τὸ βάρος τῆς δουλείας εἶνε συχνότατα ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐλευθερίας.*

— *Πολλαὶ γυναῖκες ὁμοιάζουν μὲ θεατρικὰ ἔργα. Δὲν πολυαρέσουν τὴν πρώτην φοράν, ἀλλὰ τὴν δευτέραν.*

*

—«*Ὁ ἀνὴρ - λέγει ἕνας ψυχολόγος ἀπὸ τὸ Παρίσι— εἶνε εὐτυχής, ὅταν ἔχῃ κάτι τι ὁριστικὸν νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ. Ἡ γυνή, ἀφ' ἑτέρου εἶνε γενικῶς εὐτυχής, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ κάτι τι ὁριστικὸν διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ δυστυχῆ. Αἰτία τούτου, προσθέτει ὁ ψυχολόγος, εἶνε ἡ μικρὰ περὶ εὐθύνης ἀντίληψις τῆς γυναικός. Εἶνε εὐχαριστημένη νὰ ἀπολαύῃ το παρὸν χωρὶς νὰ πολυκοτίζεται διὰ τὸ μέλλον*».

*

Ἡ τέχνη ἀγνοεῖ τὴν ἠθικήν.

—*Ὁ Ἀριστοτέλης ἔβλεπε τὴν τέχνην ἀπὸ καλαισθητικῆς ἀπόψεως, οὐχὶ ἀπὸ ἠθικῆς.*

—*Ἑκάστη τέχνη ἔχει τὴν γραμματικήν της καὶ τὰ ἐργαλεῖα της.*

—*Ἡ τέχνη εἶνε πνεῦμα, ἐμφανιζόμενον ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς ὕλης.*

— *Αἱ ἀλήθειαι τῆς τέχνης δὲν διδάσκονται.*

— *Διὰ τῆς τέχνης μόνον τελειοποιούμεθα.*

Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ

Μακεδονίς νύμφη

Πίναξ Ν. Φερεκύδου

ΟΙ "ΕΚΛΕΧΤΟΙ,,

"ΕΚΛΕΧΤΟΣ,, εἶνε τύπος νεώτερος. Τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἡ ἐπανάστασις ποῦ ἔγεινεν εἰς τὰ Γράμματα, τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ὁ συμβολισμὸς καὶ τὰ ρέστα. Πρῶτα ὑπῆρχεν ὁ «ἐκλεκτός», ἄλλος τύπος ἐκεῖνος. Ὁ «ἐκλεκτός» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἀνησυχοῦσε κανένα μὲ τὴν ὕπαρξίν του, ἐνῶ ὁ «ἐκλεκτὸς» τοῦ σημερινοῦ καιροῦ περιφέρει τὸ κουδουνίζον ἐγώ του εἰς τὸν κόσμον καὶ πληροῖ τὸν ἀέρα μὲ τρομερούς ἤχους. Εἶνε συνήθως φανατικὸς δημοτικιστής, ὄχι ὅμως ἀπὸ πεποιθήσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇ νεωτεριστής. Ἂν συρμὸς ἦτο ἡ Καθαρεύουσα, θὰ ἦτο καθαρευουσιάνος. Ὅταν ὁμιλῇ καταβάλλει ἀπελπιστικὰς προσπαθείας διὰ νὰ εὕρῃ λέξεις δημοτικάς, ἀδιαφορῶν διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας. Ἂν σᾶς συναντήσῃ τὴν ὥραν ποῦ πηγαίνει νὰ φωνάξῃ ἰατρὸν διὰ τὸν ἀσθενή του, θὰ σᾶς ὁμιλήσῃ διὰ τὸ δυστύχημά του. Ἀλλ' ἐνῷ θὰ σᾶς ὁμιλῇ θὰ προσπαθῇ νὰ εὕρῃ λέξεις. Γιατί θὰ ἦτο φοβερὸν νὰ εἰπῇ «ἀμειλίκτως», καὶ ὄχι «ἀμείλιχτα». Ἐν τῷ μεταξύ, ἐννοεῖται, ὁ ἰατρὸς φεύγει καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀποθνήσκει. Πλὴν τί σημαίνει; Ἐπώθη ἡ γλῶσσα. Καλεῖται εἰς μίαν συνεργασίαν νὰ προσφέρῃ τὰ ῥῶτά του. Ἂς πᾶμε εἰς τὸ κτίσιμο ἑνὸς σπιτιοῦ. Ὁρίστε νὰ ἀναβιβάσουμε πρῶτα αὐτὸ τὸ μάρμαρο. Νὰ ἀναβιβάσουμε;! Σᾶς κυττάζει μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα. Γιατί; Διότι τὸ μάρμαρο δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάῃ στὴ θέσι ποῦ θέλετε «ἀναβιβαζόμενον», ἀλλὰ «ἀνεβαίνοντας». Ἰδοὺ ἕνας ὅμιλος ποῦ θέλει νὰ φροντίσῃ διὰ τὰ πεζοδρόμια τῆς πόλεως. Ὑπάρχει κάποιος εἰς τὸν ὅμιλον ποῦ λέγει «ἀντίληψις», καὶ καὶ ὄχι «ἀντίληψη». Αὐτὸς θὰ καταστρέψῃ τὴν ἐργασίαν. Ἄρα πρέπει νὰ φύγῃ. Βρὲ ἀδερφέ, ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἕνας ποῦ λέγει «ἀντίληψις» καὶ ἕνας ἄλλος ποῦ λέγει «ἀντίληψη». Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀντίληψις καὶ νὰ γείνῃ δουλειά. Ἕνα Σίγμα ὀλιγώτερον ἢ ἕνα Σίγμα περισσότερον δὲν εἶνε λόγος διαφωνίας. Τίποτε. Ὁ ἐκλεκτὸς δυσαρεστεῖται, οἱ ἄλλοι φωνάζουν, παρεξηγοῦνται, τέλος διαλύονται, καὶ τὰ πεζοδρόμια δὲν γίνονται.

Κάθε καλὸν πρᾶγμα λοιπὸν σήμερα ἐπιτυγχάνεται μὲ τὰς λέξεις. Ἀλλὰ μόνον ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν εἴδησιν τῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ξέρουν τί γίνεται παραπέρα ἀπὸ τὸ βιβλίο, τὸ ὁποῖον ὅσον μεγάλο καὶ ἂν εἶνε εἶνε ὁ χειρότερος καὶ ὁ ἠλιθιώτερος σύμβουλος ὅταν πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς, μόνον οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι παρεξηγοῦν καὶ ἐκλαμβάνουν τὸ ἀκατανόητον γιὰ βάθος, κυνηγοῦν αὐτὴν τὴν σκιάν. Καὶ δὲν εἶνε ὀλίγοι, δυστυχῶς. Ἡ δεσποινὶς ποῦ ἀπαγγέλλει, ὁ μουσικὸς ποῦ συνθέτει, ἡ Ἀθῆς ποῦ καταγίνεται μὲ τὴν μουσικήν, ἡ κυρία ποῦ διαβάζει, ὁ κύριος ποῦ κρίνει, ὅλοι αὐτοὶ προσπαθοῦν νὰ φανοῦν ἐκλεκτοὶ μὲ τὸ κυνήγημα τῶν λέξεων. Καὶ πάσχουν τρομερὰ ὅταν εὑρεθοῦν εἰς κύκλον χυδαίων ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι δὲν κόβουν τὸ *ρ*, καὶ λέγουν «ἀπόκρισιν», καὶ ὄχι «ἀπόκριση». Πάσχουν διότι εἶνε «ἐκλεκτοί». Τὴν Μουσικὴν αὐτοὶ μόνον ἐννοοῦν, καὶ αὐτοὶ μόνον ἠμποροῦν νὰ τὴν κρίνουν, τὴν Ζωγραφικὴν ἐπίσης, τὴν Γλυπτικὴν ἐπίσης, τὸ Θέατρον τὸ ἴδιο. Νομίζουν ὅτι ἀνακαλύπτουν τὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν ἡμεῖς, ρεῦ, δὲν ἀνευρίσκομεν. Νομίζουν... Εἶνε δυστυχεῖς διότι δὲν τοὺς ἐννοοῦμεν, ἐμεῖς οἱ μικροί. Περιμένουν τὸ μέλλον... Αὐτὸ θὰ τοὺς ἐννοήσῃ. Ὅταν θὰ τελειοποιηθῇ μάλιστα καὶ τὸ σύστημα τοῦ ὁμιλοῦντος κινηματογράφου, τὰ ἔργα των θὰ κυκλοφορήσουν καλύτερα. Ὡς τότε ὅμως θὰ περνοῦν μὲ τὸ μειδίαμα τῆς βαθυτάτης περιφρονήσεως ἀπάνω μας, καὶ θὰ ἐξαπολύουν τὸ θορυβωδέστατον ἐγώ τους ἐναντίον τῆς τάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν κατοίκων. Τί νὰ γείνῃ! Μήπως δὲν ὑποφέρομεν τὸ ἴδιο καὶ ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα;

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Μελωδία

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΑΓΓΕΙΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΝ πρόκειται βεβαίως περὶ τῆς γνωστῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τῆς Φιλαρχαίου Ἑταιρείας «Ὄθρυς», ἥτις ἄλλως εἶναι πτωχὴ ὑπὸ ἔποψιν ἀγγείων κλασσικῶν. Ναί μέν ἡ Ἑταιρεία αὕτη ἔχει μερικὰ ἀγγεῖα καλὰ τοῦ χαλκοῦαιῶνος, τῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων καὶ τῆς γεωμετρικῆς ἐποχῆς, κλασσικῶν ὅμως χρόνων ἀγγεῖα ὀλίγιστα ἔχει καὶ ταῦτα μικροῦ λόγου ἄξια. Ἐνταῦθα ὅμως πρόκειται περὶ τῆς συλλογῆς ἐξ ἀγγείων πολυτίμων τοῦ ἀξιοτίμου κ. Γεωργίου Παρθενοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα Ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, περὶ δύο ἀγγείων τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν ἐν τῇ καλλίστῃ «Πινακοθήκῃ» τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1911 (σελ. 118). Τότε ἐγράψαμεν περὶ ἑνὸς ἀγγείου ἐνεπιγράφου καὶ ἑτέρου, ἄνευ ἐπιγραφῆς, δημοσιεύσαντες τὰς ἐπ' αὐτῶν κρίσεις τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου, ἐφόρου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχαιοτήτων, ἃς εὐμενῶς ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν ὁ κ. Παρθενόπουλος. Δὲν παρῆλθεν ὅμως ἔκτοτε πολὺς χρόνος καὶ ὁ κ. Παρθενόπουλος ὡδήγησεν ἡμᾶς ἡμέραν τινὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἐπισκέψεων, ὅπου ἐπέδειξεν ἡμῖν ἱκανῶς πλουσίαν συλλογὴν ἐξ ἀγγείων, ἅτινα προσφάτως εἶχε κομίσει ἐκ τῆς ἐν τῇ πατρίδι οἰκίας του, περιελθόντα αὐτῷ ὡς δωρεὰ τοῦ πενθεροῦ του. Εἶναι δὲ ταῦτα περὶ τὰ εἴκοσι περίπου, διαφόρων ρυθμῶν καὶ σχημάτων ἀγγεῖα, ἔγχρωα τὰ πολλά, μετ' εὐρύθμων γραμμῶν σχημάτων, κοσμημάτων, γραπτῶν παραστάσεων, πτηνῶν, ἀνθέων κτλ. ἤτοι ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευε πᾶς τῶν ἀρχαίων φίλος.

Παρεκαλέσαμεν τὸν κ. Παρθενόπουλον καὶ ἐπέτρεψεν ἡμῖν πάνυ προθύμως νὰ φωτογραφήσωμεν τρία ἐξ αὐτῶν, ἅτινα δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ «Πινακοθήκῃ». Τούτων ἓν εἶναι ὁ Κομψὸς Αἰγίας, τὸ ἐνεπίγραφον μελανόμορφον δηλαδή, περὶ οὗ ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος γράφει: «Ἀριθ. 1. Κάνθαρος σκυφοειδὴς ἀκέραιος, μελανόμορφος, στιλπνῆς καλῆς γανώσεως, ληλοῦ ἐκλεκτοῦ, ὑπερύθρου, ἐψήσεως ἰσχυρᾶς. Τὰ ὑπὲρ τὴν βάσιν περίτεχνα δι' ἐξ ζωνῶν κοιλαινομένων τὰ ἔσω· μικρὰ διόρθωσις κατ' αὐτὰς ὑπὸ τὴν δεξιὰν λαβήν. Ἔξω ἐπὶ τοῦ χείλους ἐπιγραφὴ ἐγχάρακτος μετ' ἐπιμελείας ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, ἑτοίμου ἤδη ὄντος:

ΚΟΜΨΟΣ ΑΙΓΙΑΣ

διὰ γραμμάτων τοῦ Δ' π. Χ. αἰῶνος. Ἡ ἐρωτικὴ ἐπιγραφὴ ἐκφερομένη διὰ τοῦ ἐπιθέτου «κομψὸς» ἀντὶ τῶν συνήθων «καλός», «ἀγαθός», «ἄριστος», εἶναι τῶν σπανιωτάτων κατ' ἐμὴν ἐνταῦθα γνῶσιν

μοναδική. Τὸ μνημεῖον ἀξιολογώτατον κατὰ ταῦτα. Ὕψ. 0,093. περίμετρος λαιμοῦ 0,268».

Τὸ ἕτερον ἀγγεῖον δεξιᾷ τοῦ Κομψοῦ Αἰγίου, εἶναι δίωτον καὶ μικρόον τοῦ προηγουμένου. Φέρει δὲ ὡραῖα κοσμήματα χρώματος μέλανος στιλπνοῦ ἀποκλίνοντος εἰς τὸ καστανόν, διὰ λεπτοσάτων γραμμῶν.

Τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 3 εἶναι σκυφοειδὲς ἄωτον ἀγγεῖον μεγαλείτερον τοῦ Κομψοῦ Αἰγίου μετ' ἐξεχόντων πλατέων χειλέων πρὸς τὰ ἔξω. Περὶ τὴν κοιλίαν κυρτοῦται πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἔχει δύο ἐρυθρὰς ζώνας πλατείας, τὴν μὲν κάτωθι τῶν χειλέων, τὴν δὲ ἄνωθεν τῆς βάσεως, μετὰ δύο στενῶν παραλλήλων ζωνῶν, τὸ δὲ κιτρινοπὸν διάμεσον ἔδαφος κοσμεῖται διὰ τριῶν κύκνων καὶ τριῶν ἀνθεμίων ἐναλλὰξ κειμένων.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ 1913

Ο 1913 ἀνέτειλε διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν μέσῳ τῶν ὁμοβροντιῶν τοῦ πολέμου. Αἱ ἰαχαὶ τῶν μαχητῶν τὸ ὑπεδέχθησαν καὶ ἔληξε τὸ α' ἔξάμηνον, χωρὶς νὰ ἔχῃ λήξῃ ὁ πόλεμος. Συνεπῶς πνευματική κίνησις παρ' ἡμῖν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Μόλις κατὰ τὸ θέρος ἐκδηλοῦται αὕτη εἰς θεατρικὰς παραστάσεις καὶ αὐτὰς κατὰ τὸ πλεῖστον ἐμπνευσμένας ἐκ τοῦ πατριωτικοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου εἰς μουσικὰς συναυλίας καὶ διαλέξεις. Πενιχραὶ καὶ αἱ ἐκδόσεις βιβλίων ἕνεκα τῶν ἐθνικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα διεξεδίκουν ὁλόκληρον τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον.

Τὸ 1913 ὑποδεέστερον ὡς ἐκ τούτου τῶν προηγηθέντων ἐτῶν εἰς ποσὸν πνευματικῆς παραγωγῆς, παραδίδει τὰ σκῆπτρα εἰς τὸ 1914, τὸ ὁποῖον ἔρχεται μὲ πολλὰς ἐλπίδας ζωῆς ἀκμαιοτέρας.

Εἰς τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ θνήσκοντος ἔτους, ἐκ μὲν τῶν ἐν Εὐρώπῃ γεγονότων, φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν, θὰ μνημονεύσωμεν μόνον τῶν σπουδαιοτέρων, ἐκ δὲ τῶν ἐν Ἑλλάδι πίν γεγονὸς τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ χαραχθῇ ἅπαν τὸ δυνατὸν πιστοτέρα ἡ φυσιογνωμία τοῦ νεκροῦ ἔτους.

Ἀρχαιολογία. — Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἑλλάδι: Ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς ἀρχ. σχολῆς εἰς Δῆλον, Δελφούς, Θάσον καὶ Ὀρχομενόν, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς εἰς Τίρινθα, ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἑταιρίας εἰς Νικόπολιν, Χίον, Πέλλαν, Μυτιλήνην καὶ Κόρινθον, ὑπὸ ἐφόρων τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς Σούνιον, Θήβας, Θέρμον, Ὠρωπόν, Ἐλασσῶνα, ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς σχολῆς εἰς Δοκρίδα, ὑπὸ τοῦ κ. Δαϊρπφελδ εἰς Κέρκυραν, ὑπὸ τοῦ κ. Καββαδίου εἰς Κεφαλληνίαν, ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς σχολῆς ἐν Σπάρτῃ. Ἐπίσης ἐν Τυλίσῳ τῆς Κρήτης ἐνηργήθησαν ἀνασκαφαί. Εὑρήματα ἀνευρέθησαν: ἐν Δομοκῷ, Λαρίσσῃ, Πειραιεῖ, Ἐλευσῖνι, Καρδίτσῃ, Δουχλίτσῃ, Θεσσαλονίκῃ, Ν. Ἀγχιάλῳ, Ἀλίφακα, Τεπελενίῳ, Κοζάνῃ, Ἀλμυρῷ, Λαυρεωτικῇ, Λευκάδι, Εὐβοίᾳ, Ἀγ. Σαράντα, Ἐλασσῶνι. Καὶ οἱ «ἀδελφοὶ» Ἰταλοὶ ἐπωφελούμενοι τῆς κατοχῆς ἐνήργησαν ἐν Ρόδῳ ἀνασκαφάς, ὧν τὰ εὑρήματα ἔλαβον τὴν πρὸς Ρώμην ἄγουσαν... Ἐκ τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀνασκαφῶν, μνημονευτέαι αἱ ἐν Περγάμῳ, Διδύμοις, ὡς καὶ αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ ἀγάλματος τῆς Κλεοπάτρας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ὀρατίου παρὰ τὴν Ρώμην.

Ἀνεύρεσις ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Λῆμνον ἰχνῶν συνοικισμοῦ. — Περισυλλογὴ πλείστων ἀρχαιοτήτων εἰς τὰς ἀνακτηθείσας Ἑλλ. πόλεις. — Κατεδαφίσθη ὁ Βυζ. ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἐν Καλάμαις.

Ἐπιστήμη. — Διορισμὸς ὡς καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ κ. Κακριδῆ. Ἀνακήρυξις ὡς ὑφηγητρίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Βρυξελλῶν τῆς δεσπ. Ἑλένης Ἀντωνοπούλου.

Διαγωνισμοί. — Ἐτελέσθησαν οἱ ἑξῆς διαγωνισμοί: Τῆς Ἑταιρίας τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων διὰ συγγραφὴν μονοπράκτου θεατρικοῦ ἔργου — ἐβραβεύθησαν 4. Τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Ὠδείου — ἐβραβεύθη ὁ «Νικηφόρος Φωκᾶς». Τῆς Γλωσσικῆς Ἑταιρίας — ἐβραβεύθησαν 11 μονογραφίαι. Τοῦ «Συλλόγου τῶν ὠφελίμων βιβλίων» πρὸς συγγραφὴν πολεμικῶν διηγημάτων — ἐβραβεύθησαν 5.

Προεκηρύχθησαν: Ὁ Κόντειος γλωσσικὸς ἀγών. — Ὁ Σγούτειος νομικὸς ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου: περὶ τῆς «Ἐκλογῆς τῶν Ἰσαύρων». — Ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατ. διὰ στρατιωτικὰ ἄσματα. — Ρότσιλδ, δραματικός. — Τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, δι' ἄσμαχορωδ.

Ἐν Εὐρώπῃ δύο φιλολογικὰ βραβεῖα, προκάλεσαν συζητήσεις. Τὸ βραβεῖον Νομπὲλ ἀπενεμηθὲν εἰς τὸν Ἰνδὸν ποιητὴν Ταγκόρ καὶ τὸ τῆς Ἀκαδημίας Γκογκόρ, ἥτις ἐβράβευσε τὸν «Θαλασσόκοσμον» τοῦ Ἕλδερ, καταγγελθέντα ἐν τούτοις ὡς κλοπιμαῖον.

Ἰωβιλαῖα. — Κατὰ τὸ 1913 ἑορτάσθησαν αἱ ἑξῆς ἐπέτειοι: Ἡ τριακοσιετηρὶς τῆς δυναστείας τῶν Ρωμανωφ ἐν Ρωσσίᾳ, ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς μάχης τῆς Λειψίας ἐν Γερμανίᾳ, ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς γεννήσεως τοῦ Βάγνερ, τοῦ Βέρδη, τοῦ Βέλγου μουσουργοῦ Α. Γκέτρυ, τοῦ ἐξερευνητοῦ Λίβιγκστον, τοῦ Γάλλου φυσιολόγου Μπερνὰρ καὶ ἡ χιλιοστὴ παράστασις τοῦ «Σὶδ» τοῦ Κορνηλίου.

Καλαὶ τέχναι. — Τὰ ἔνδοξα ἀποτελέσματα τῶν δύο πολέμων θὰ τροφοδοτήσωσι τὴν Ἕλλην. τέχνην καὶ δὴ τὴν γλυπτικήν. Παραγγελίαι ἐδόθησαν εἰς καλλιτέχνας διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῶν πλείστων ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντων ἀξιωματικῶν. Ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἐγένοντο καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις 3, ἡ τῆς κ. Φλωρᾶ, ἡ τοῦ κ. Φερεκύδη, ἀμφότεραι πολεμικαὶ καὶ ἡ τοῦ κ. Μποκατσιάμπη.

Ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν μας εἰργάσθησαν ὁ κ. Ἰακωβίδης τὴν προσωπογραφίαν τῶν κ. κ. Μερκούρη καὶ Χατζοπούλου καὶ τὰ μετάλλια τοῦ πολέμου, ὁ κ. Ροΐλὸς πολεμικοὺς πίνακας, ὡς καὶ οἱ κ. κ. Στρατηγός, Κογεβίνας καὶ Ρωμανίδης, ὁ κ. Ἰωαννίδης προσωπογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου καὶ τοῦ κ. Βότση, ὁ κ. Μαθιόπουλος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὁ κ. Θωμόπουλος τὸν «Πόλεμον», τὸν Βασιλέα ἔφιππον, τὴν «Νίκην» καὶ προτομὴν τοῦ κ. Κουντουριώτου, ὁ κ. Χατζῆς τὴν ναυμαχίαν παρὰ τὴν Λῆμνον, ὁ κ. Γ. Δημητριάδης προτομὴν τοῦ πεσόντος Κυπρίου βουλευτοῦ Σώζου, ὁ κ. Μπονῖνος πρόπλασμα θριαμβευτικοῦ πολεμικοῦ μνημείου.

Πρὸς τούτοις, ὑπὸ τοῦ θανόντος Κολοτούκα ἀφέθη μέγα κληροδότημα διὰ τὴν ἵδρυσιν Μεγάρου Καλῶν Τεχνῶν ἐν Πειραιεῖ. Ἡ Ἐθνικὴ Πινακοθήκη Ἀθηνῶν ἀκόμη δὲν ἀπέκτησε μέγαρον...

Ἐκ τῆς ἐν τῇ ξένῃ κινήσεως ἀναφέρομεν τοὺς πίνακας τοῦ Γάλλου ζωγράφου Σκοτ, ἐμπνευσθέντας ἐκ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καὶ ὧν προέχει ὁ τῶν «Στενῶν τῆς Κρέσνας», τὴν ἐν Παρισίοις πώλησιν δύο καλλιτεχνικῶν συλλογῶν, ἀνηκουσῶν εἰς Ἕλληνας, ἤτοι τὴν τοῦ Ζερβουδάκη ἐξ ἧς ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ κ. Κιτροὲφ ὁ πίναξ τοῦ Μύλλερ τῆς «Εἰσόδου τῶν συμμάχων εἰς Παρισίους» καὶ τὴν τῆς χήρας Καλλιμάχου.

Ξένας ἐκθέσεις, ἐκτὸς τῶν ἐτησίων, ὧν σπουδαιότεραι ἡ τῶν Παρισίων, Μονάχου καὶ Λονδίνου, εἴχομεν καὶ τὴν πρώτην καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν Μελλοντιστῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἐντελῶς ἀκατανόητον καὶ ἐξωφρενικήν.

Τέλος, ἡ ἀνεύρεσις τῆς περιφήμου Τζοκόντας δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ μεγαλείτερον καλλιτεχνικὸν γεγονὸς τοῦ 1913.

Θέατρον. — Κανὲν ἔργον δὲν ἐπεβλήθη διὰ τῆς ἀξίας του εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐθριάμβευσεν ἡ ποσοστὶς τῶν «Παναθηναίων».

Νέα ἔργα πρωτότυπα παρεστάθησαν:

«Ἄσπρο καὶ μαῦρο» Μελᾶ. — «Θεόδωρος καὶ Σια» Πετροκοκκίνου καὶ Ζουροῦ. — «Νευρική» Ἰωτήφ. — «Ὁ κύριος Θαλερός» Φλίσβη. — «Κρυφὸς πόθος», «Πληγωμένο χελιδόνι» Λιδωρίκη — «Ζευγάρωμα», «Στὴν παγίδα» Ξενοπούλου. — «Βουλγάρα», «Καρδερίνα» Δημητρακοπούλου. — «Σπαραγμὸς» Ζωϊοπούλου. — «Ἀγριολούλουδο» Βερνουδάκη. — «Γιάννα» Παύλου Ρ. — «Μελένικο» Δεπάστα. — «Λαχεῖον τοῦ Στόλου» Μιχαλοπούλου. — «Νεαπολίτικο σούσουρο», «Στενὰ Κρέσνας», «Μεταξουργιώτικο νταβατοῦρι» Λαΐου. — «Βουλγαροκτόνοι» Θωμᾶ. — «Ἐθελοντὴς» Περεσιάδου. — «Ὁ Πατατίας στὸν πόλεμο», «Κουραμπιέδες», «Τὰ εὐζωνάκια μας» Κοπακάκη. — «Ἡ δεσποινὶς Καραμπίνα» Καραβία. — «Ἡ Ἑλληνοποῦλα τῶν Γιαννιτσῶν» Κούρτη. — «Κωνσταντῖνος ὁ Βουλγαροκτόνος» Γαλανοῦ. — «Ἀθηναϊκὰ σκίτσα» Γεωργοπούλου. — «Σεϊτὰν ἀσκέρι» Μουστάκα. — «Παναθήναια» — «Πανόραμα» — «Καρνὲ» (τὰ τρία τελευταῖα μὲ ἀξιώσεις καλαισθησίας). Εἴχομεν καὶ δύο ὀπερέττας: Τὴν «Ὡραίαν βλαχοπούλαν» τοῦ κ. Μαστρακίνη καὶ τὸ «Ἀποκρυμμένο ὄνειρο» τῆς δεσπ. Λαμπίρη.

Ἄλλα θεατρικὰ γεγονότα: Ἡ πρώτη παράστασις τῆς Δραματικῆς σχολῆς τῆς «Τέχνης», ἐμφάνισις νέων ἠθοποιῶν: τῆς Κορίννας Ζαφειροπούλου, τῆς Μαρίας Καμβύση καὶ τῆς Ὀμφάλης Σάπφα καὶ ἡ διέλευσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς Ἑλληνίδος κ. Τριγγέτα (Σύλβιαν Γκρέϋ) καὶ τῆς χορευτρίας Ἕλλης Βίκτωρος.

Ἐν Εὐρώπῃ: Αἱ παραστάσεις κλασικῶν ἔργων εἰς Ὀράνζην καὶ Φιέζολε. Ἡ ἵδρυσις τοῦ θεάτρου «Βιὲ Κολομπιέ». Αἱ συζητήσεις καὶ δίκαι περὶ ἠθικῆς ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνεκα τῶν χορευτριῶν Βιλλάνε καὶ Δελύς. Ἐκ τῶν νέων ἔργων πολὺν θόρυβον ἐπροκάλεσαν ἡ «Λύπις» τοῦ Κιστεμέκερς, τὸ «Μυστικὸν» τοῦ Μπερνστάϊν, ἡ «Πιζανέλα» καὶ τὸ «Αἰγόκλημα» τοῦ Δ' Ἀννούντζιο, τὰ «Κόκκινα ρόδα» τοῦ Κουλίς, ἡ «Ραχὴλ» τοῦ Γκριλιέ, ἡ «Ψυχὴ» τοῦ Μούρρεϋ, ὁ «Πυγμαλίων» καὶ ἡ «Μεγάλη Αἰκατερίνη» τοῦ Σῶ, ἡ «Ζὰν Δορὲ» τοῦ Μπερνάρ, αἱ «Πρόσκοποι» τοῦ Ντονναί, οἱ «Ναυαγοὶ» τοῦ Μπριέ.

Ἐξ Ἀθηνῶν διῆλθον ξένοι θίασοι: Βιενέζικη μὲ τὴν Ἔνκελ καὶ ἄλλη μὲ τὴν Λοῖμπνέρ, ὁ τῆς Τζουανίνας Φρέτζια, ὁ τοῦ Σάτα Γκιτρό. Ἐμφάνισις διὰ πρώτην φορὰν τοῦ Κινοπλαστικοῦ κινηματογράφου.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ συνῆλθεν ἡ πρώτη διεθνὴς κινηματογραφικὴ ἔκθεσις.

Μουσική. — Ἐδόθησαν συναυλίαι ἐν Ἀθήναις: Ἐλπίδος Καλογεροπούλου, Νίνας Φωκᾶ, Ἠλέκτρας Παπαγεωργακοπούλου, Εὐτυχίας Καμπανάκη, Δ. Λούνη, Ι. Σαΐφερ. Δύο τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, δύο τοῦ Ὠδείου Λότνερ, μία τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας. Ἄλλα γεγονότα: Διορισμὸς τοῦ κ. Λαμπελὲτ ὡς διευθυντοῦ ὀρχήστρας ἐν Λονδίνῳ καὶ τοῦ κ. Καζαντζῆ ὡς καθηγητοῦ τοῦ Ὠδείου Βρυξελλῶν. Ἐπιτυχίαι τῶν κ.κ. Ἀμούργη καὶ Τριανταφύλλου ἐν Παρισίοις. Μελοδράματα κυριαρχήσαντα τῆς μουσικῆς θεατρικῆς κινήσεως: Ἡ «Παριζίνα» τοῦ Ματκάνη, ἡ «Ἰδανικὴ σύζυγος» τοῦ Λεχάρ, ἡ «Μέλαινα» τοῦ Ἰταλοῦ Τζαντονάϊ, ὁ «Πανοῦργος» τὸ μεταθανάτιον τοῦ Ματενέ, ἡ «Πριγκίπισσα τῶν ρόδων» Λεονκαβάλλο, ἡ «Πηνελόπη» τοῦ Φορέ, ὁ «Ἰουλιανὸς» τοῦ Σαρπαντέ. Εἰς Μιλᾶνον ἐπαίχθη τὸ μελόδραμα τοῦ παρ' ἡμῖν κ. Μαρσὶκ «Λάρα». Φαιδρότητα προεκάλεσε ἡ θορυβιστικὴ συναυλία τῶν Μελλοντιστῶν.

Διαλέξεις. — Ἡ νεοϊδρυθεῖσα «Ἑταιρεία Διαλέξεων» ἐνεφανίσθη διὰ 16 ὁμιλιῶν, τῶν ἑξῆς: Μητροπολίτου Κιτίου, Αἰδορίζη, Πολέμη, Φραντζῆ, Σβορώνου, Ἀνδρεάδου, Δαμβέργη, Νιρβάνα, Ἀννίνου, Δεληκατερίνη, Ζεύγους Δημητρακοπούλου, Καμπούρογλου, Δαραλέξη, Τσοκοπούλου καὶ κυρίας Κατσίγρα.

Εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ἐγένοντο κυρίως ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μαθήματα ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Λάμπρου, Ἀδαμαντίου, Ζέγγελη, Ἀποστολίδου, Χόνδρου. Ὡμίλησαν πρὸς τούτοις οἱ κ. κ. Ἐπίσκοποι Καβάλλας καὶ Καλαβρύτων, Παπαχατζῆς, Σωτηριάδης, Ἀλιβιζάτος. Εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἡ κ. Δογοθετοπούλου καὶ εἰς τὴν Ἀρχ. Ἑταιρίαν ὁ κ. Σωτηρίου.

Εἰς τὰς ξένας παρ' ἡμῖν ἀρχαιολογικὰς σχολὰς ἔκαμαν ἀνακοινώσεις οἱ κ.κ. Βίλπερ, Βάλτερ, Δῶκινς, Χάζλοκ, Περνιέ, Δρόοπ, Δενσμόορ, Κάρω, Φίμμεν, Στάης καὶ Κνάκρους.

Ξένων διαλέξεις εἰς Ἀθήνας: Τοῦ λογογράφου κ. Α. Ζὶλ περὶ τοῦ Παρισινοῦ ὅσματος, τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Παρὶ περὶ τῆς πρώτης Ἠπειρωτικῆς Ἐποποιΐας, τοῦ μυθιστοριογράφου κ. Μπρυντὼ περὶ οἰκογενείας. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ: Ἡ περιλάλητος περὶ Ταγκὸ διάλεξις τοῦ Ρισπέν, ἡ τοῦ Βιλάμοβιτς περὶ Ἑλλ. γλώσσης καὶ ἡ τῆς δ. Ψύχα περὶ Ἑλλ. πολέμου.

Συνέδρια. — Συνῆλθε τὸ Γ' Διεθνὲς καλλιτεχνικὸν συνέδριον ἐν Γάνδῃ καὶ τὸ Η' τῶν ἐκδοτῶν ἐν Βουδαπέστῃ.

Φιλολογία. — Κληροδότημα 1,500,000 τῆς Σουηδῆς Κραῖμερ πρὸς βράβευσιν φιλολογικῶν ἔργων. — Ἵδρυσις ἕδρας νεοελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Νεαπόλεως. — Καθορισμὸς ὡς ὑποχρεωτικοῦ μαθήματος τῆς νεοελληνικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης.

Θάνατοι. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. — Ἀπέθανον συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχναι Ἕλληνες: Ὁ ζωγράφος Λεμπέσης, οἱ ἠθοποιοὶ Παντόπουλος καὶ Λεκατσᾶς, ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Ζάνος, οἱ δημοσιογράφοι Σπανδωνῆς, Στεφανόπολις, Σαρδέλλης (Βουκουρεστίου), Βενετσανάκης (Ἀμερικῆς), Καλαμίδας, Οἰκονόμου, οἱ ποιηταὶ Μαρτζώκης καὶ Καψοκέφαλος, ἡ μουσικὸς Ἀθηνᾶ Σερεμέτη, οἱ συγγραφεῖς ἰατροὶ Καμπούρογλους καὶ Ζαμπακός, ὁ λαογράφος Κληρονόμος.

Ἀλλοδαποί: Ζωγράφοι, ὁ Ἀλφρέδος Ἴστ, ὁ Βέλγος Ἀντοάν, ὁ Γάλλος Δεμπὰ-Πενσάν. Ποιηταὶ ὁ Ἰταλὸς Γκράφ, ὁ Μάνς, ὁ Ἄγγλος Ὥστεν, ὁ Γάλλος Ντελπέλ, ἡ Γαλλὶς Λουΐζα Ἄκερμαν, οἱ Γάλλοι Ἀκαδημαϊκοὶ Ὀλιβιέ, Δανζέν, Κλαρετῆ. Θεατρικοὶ συγγραφεῖς, ὁ Αὐστριακὸς Σένταν, ὁ Γάλλος Δουγκέ. Δημοσιογράφοι, ὁ Γάλλος Ρωσεφὸρ ὁ Ἰταλὸς Ροῦ. Κριτικοί, ὁ Βέλγος Λεμονιέ, ὁ Γάλλος Διζαρδὲν-Μπωμέτζ, ὁ Ἄγγλος Ρόμπινσόν. Ἐπιστήμονες ὁ Ἀσιανολόγος Βαμπερῦ, ὁ ἱστορικὸς Ἄγγελος Γουβερνάτης, ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Βαλλάϊ. Ἠθοποιοί, ἡ Γαλλὶς καντσονετίστα Τερέζα.

Μουσική. — Ἐμβατήρια πολεμικὰ Σαμάρα, Δούνη, Καίσαρη — Καρπαθιακὰ ἄσματα Μιχαηλίδου. — Μουσικαὶ μελέται, Αὔρας Θέρου.

Ἐκδόσεις. — Ἀρχαιολογία. Ἱστορικὰ καὶ τυπωνυμικὰ Χρονικῶν Μορέως, ὑπὸ Σ. Δραγούμη.

Θεολογία. Περὶ Ἱερωσύνης, Παπαδοπούλου. — Τὸ Ἅγιον Ὄρος, Μεταξάκη.

Πολιτική. Λόγοι καὶ ὑπομνήματα, Καρολίδου.

Ἐντυπώσεις. Πολεμικαὶ σελίδες, Μελᾶ. — Ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, Τσοκοπούλου. — Νίκαι κατὰ βαρβάρων, Ἀννίνου. — Ὁ Ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, Ἀποστολίδου. — Ἔργα περὶ Ἑλλάδος ξένων: Χαΐζεμπεργ, Μελίν, Βελλαῖ, Λέν, Πυώ, Σαντεπλέρ.

Ἱστορία. Καταστροφὴ Δράμαλη, ὑπὸ Βαρδουνιώτου. — Ἱστορία Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, Οἰκονομοπούλου. — Ἱστορία Βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου, Μολοσσοῦ. — Μακεδονία, Σκληροῦ. — Ἱστορικαὶ μελέται, Ροδοκανάκη (Γαλλιστί) — Τὰ ἐν Καΐρῳ Ἑλλην. σχολεῖα ἐπὶ πατριαρχῶν, Καλλιμάχου. — Σκιάθος, Εὐαγγελίδου. — Σάμος, Μάλη. — Ἀνέκδοτα πολεμικὰ «Ἀκροπόλεως». — Ἡ ἐκπαίδευσις ἐν Κύπρῳ, Βολονάκη.

Ἐπιστήμη. «Ξένια» Ἐθν. Πανεπιστημίου. — Ὁμηρικὰ ἔπη, Γιοτσαλίτη. — Φιλοσοφικαὶ μελέται, Βορέα. — Ρητορικοὶ λόγοι (ΣΤ'. τόμος) Μιστριώτου. — Διαθήκη ἑνὸς φιλοσόφου, Βρισιμιτζάκη. — Γ' τόμος Πλάτωνος, Μωραΐτου. — Ἡ διοίκησις Μακεδονίας, Πολυχρονιάδου. — Κατάληψις πολεμική, Φιλαρέτου. — Οἱ Μουσουλμάνοι ἐν Ἑλλάδι, Ἐλευθεριάδου.

Θέατρον. Ἀρχισυντάκτης, Ταγκοπούλου. — Θεατρικὰ ἔργα Ξενοπούλου. — Ροδόπη, Πυριώτου. — Ἐκφυλος, Ἀλφαρᾶ.

Διηγήματα. Ὡς τὸν θάνατον Ἠλιοπούλου. — Ἀγνή, Ψυχάρη. — Μετάφρασις εἰς τὴν Ἰταλικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Μπροῦβερ Νεοελληνικῶν διηγημάτων. — Τὰ μεγάλα χρόνια, Βλαχογιάννη. — Ἡ Μεγαλόχαρη, Τανάγρα — Ὁ Ἀγγελοκρούστης τῶν καραβιῶν, Σαντοριναίου.

Ποιητικαὶ συλλογαί. Πατρίς, Μαυρουκάκη. — Νέφη, Γολέμη. — Τραγούδια τοῦ Γένους, Ραγκαβᾶ. — Τρόπαια, Στρατήγη. — Ἀρχοντικά, Γιοφύλλη. — Ἀνθολογία Γάλλων ποιητῶν, Σημηριώτου. — Ἐθνικοὶ παλμοί, Α. Γαλανοῦ. — Στεφανάγκαθα, Μαρμάρη. — Ξένες ἁρμονίες, Φιλήντα. — Τραγούδια τῆς ξενητιᾶς, Βαλάκου. — Ζωὴ κι' ἀγάπη, Ραυτοπούλου. — Πολεμικὴ ἀνθολογία, Καραβία.

Ἡμερολόγια. Ἑλλάδος. — Ἐγκυκλοπαιδικόν. — Σκόκου. — Ἀνατολικόν. — Μικρασιατικόν. — Λεύκωμα Δωδεκανήσων. — Κρητικὸν ἡρῷον. — Πανόραμα τοῦ πολέμου. — Κυψέλη, Πειραιῶς.

Τύπος. Νέαι ἐφημερίδες ἐν Ἀθήναις ἐξεδόθησαν: Νέα Ἑλλάς. — Ἔθνος. — Σημαία. — Ἔπαυσεν ἐκδιδόμενον τὸ «Νέον Ἄστυ».

Νέα περιοδικὰ ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις: Πανελλήνιον. — Ἐπιστήμων. — Νέον Φῶς. — Νέα Γενεά. — Ἐργασία. — Ὁρμή. — Ποιητικὴ Ἔκδοσις. — Παιδικὴ προστασία. — Παρθενών. Ἐφημερίδες: Κρητικὴ Ἐπιθεώρησις. — Παλιγγενεσία. — Λαϊκὴ ἐφημερίς. — Ἠχὼ τῆς Κύπρου. — Ἀνατολή. — Νέα Ἑλλὰς (Γιοχάνεσβουργ). — Περιοδικὰ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ: «Ἁρμονία» (Κύπρος). — «Χρονικά» (Κων)πολις). — «Ἀθήναιον» (Νέα Ὑόρκη). — «Νίκη» (Ν. Ὑόρκη). — «Πάνθεον» (Λονδῖνον). — Ἐπανέλαβε τὴν ἔκδοσιν ἡ «Νέα Ζωή». Ἔπαυσε τὸ «Παράρτημα τῶν Ἀθηνῶν». Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Φέξη ἐξηκολούθησε τὰς ἐκδόσεις του Φιλοσοφικῶν καὶ Λογοτεχνικῶν ἔργων. — Ἵδρυσις τοῦ «Ἄργου τοῦ τύπου» Ἀθηνῶν.

Θὰ κλείσω τὴν ταχεῖαν ἐπισκόπησιν μὲ τὴν μνείαν τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον ἐπεδείξατο διὰ τὴν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν κίνησιν ἡ Α. Μ. ὁ δαφνοστεφὴς Βασιλεὺς μετὰ τῆς Α. Β. Ὑψ. τοῦ Διαδόχου. Εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον των αὐτό, ὁ ἄριστος οἰωνὸς διὰ τὸ ἀνατέλλον ἔτος. Δ. Ι. Κ.

Ποικίλη Ἐλίς

Ὁ Ροντὲν καὶ τὰ ἔργα του.

Εἰς τὸν Ροντέν, τὸν μεγαλείτερον τῶν γλυπτῶν τῆς ἐποχῆς μας, συνέβη ἐσχάτως ἐν κωμικὸν ἐπεισόδιον.

Κατά τινα περίπατόν του εἰς μίαν λεωφόρον τῶν Παρισίων εἶδεν εἰς μίαν προθήκην ἐμπόρου καλλιτεχνημάτων ἐν ἀγαλμάτιον ἐκ χαλκοῦ ἄνευ κεφαλῆς καὶ χειρῶν, ὡς συνηθίζει νὰ κάμῃ τὰ ἔργα του ὁ Ροντέν. Τὸ ἀγαλμάτιον ἔφερε τὸν τίτλον «ἡ Γῆ» καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ροντέν.

Ὁ Ροντὲν δὲν ἀνεγνώρισε τὸ ἔργον του καὶ καλέσας ἕνα ἀστυφύλακα κατέσχε τὸ ἀγαλμάτιον καὶ κατήγγειλε τὸν ἔμπορον ἐπὶ πλαστοποιήσει τῆς ὑπογραφῆς του. Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅπου ὅλοι μετέβησαν ὁ ἔμπορος διεμαρτυρήθη, κατώρθωσε δὲ ἐντὸς τῆς ἡμέρας, κατόπιν τηλεγραφικῆς συνεννοήσεως, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἀγαλμάτιον ἦτο πράγματι γνωστὸν ἔργον τοῦ Ροντέν. Παρὰ τοῦ Ροντὲν τὸ εἶχεν ἀγοράσει ὁ καθηγητὴς Ἐϊλούζ τοῦ Ἀμβούργου τὸ 1898 ἀπέστειλε δὲ καὶ τὴν ἰδιόγραφον ἀπόδειξιν τοῦ Ροντέν!

Ὁ Ροντὲν ἀπέσυρε τότε τὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ ἐμπόρου, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ὁ ἔμπορος ἐνήγαγε τὸν καλλιτέχνην ζητῶν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμεν ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του!

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ροντὲν ἀποδεικνύει πόσον δύσκολον εἶνε νὰ ἀποδειχθῇ ἡ αὐθεντικότης τῶν ἔργων καλλιτεχνῶν παρελθόντων αἰώνων, ἀφοῦ καὶ οἱ ζῶντες δὲν ἀναγνωρίζουν μετὰ πάροδον ἐτῶν τὰ ἴδια των ἔργα.

* *

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ μέλλοντος.

Εἰς διάλεξιν, γενομένην εἰς τὸ συνέδριον τῶν δημοσιογράφων, ὅπερ συνεκροτήθη εἰς Ἀγγλίαν, ὁ Ρόμπερτ Δόναλδ, διευθυντὴς τοῦ «Ἡμερησίου Χρονογράφου» διέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ μέλλοντος.

Προβλέπει ὅτι αἱ μέλλουσαι ἐφημερίδες θὰ διανέμωνται μὲ τελειοτέρας μεθόδους καὶ θὰ ἔχουν ζώνην διαδόσεως εὐρυτέραν τῶν σημερινῶν. Διὰ τὴν μεταφορὰν δὲ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις θὰ χρησιμοποιοῦνται ἀεροπλάνα, ἠλεκτρικὰ τραῖνα καὶ φορεῖα κινούμενα ἐπὶ ὁδῶν εἰδικῶν πρὸς τὸν σκοπόν.

Δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον διακρίσεις μεταξὺ ἐκδόσεων πρωΐας καὶ ἐκδόσεων ἑσπέρας. Εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς θὰ ἐκδίδεται ἐφημερίς. Οἱ ρεπόρτερ θὰ περιπατοῦν ἔχοντες μαζί των ἐν μηχάνημα ραδιο-τηλεφωνικὸν καὶ διὰ μέσου αὐτοῦ θὰ διαβιβάζουν τὰς εἰδήσεις εἰς τὴν διεύθυνσίν των.

Δυνατὸν μίαν ἡμέραν οἱ ἄνθρωποι νὰ γίνουν ὀκνηροὶ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ μὴ θέλουν νὰ ἀναγνώσουν ἐφημερίδα. Θὰ προκύψῃ τότε ἡ ἀμιλοῦσα ἐφημερίς, μὲ τὴν ὁποίαν αἱ εἰδήσεις θὰ φθάνουν εἰς τὴν κατοικίαν ἑκάστου, ὅπως τὸ ὕδωρ καὶ τὸ γκάζ. Αὐταὶ θὰ μεταδίδονται τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συνδρομητοῦ καὶ θὰ ἀπαγγέλλωνται ἀπὸ γραμμόφωνον.

Δὲν εἶνε ἀδύνατον προσέθηκεν ὁ ρήτωρ δημοσιογράφος, πολλοὶ ἐξ ἡμῶν νὰ προφθάσουν νὰ ἴδουν τὰς μεταμορφώσεις αὐτάς, διότι κατὰ τὸ διάστημα τῶν 20 ἢ 30 τελευταίων ἐτῶν εἴδομεν καινοτομίας πολὺ καταπληκτικωτέρας.

* *

Ρεκὸρ φιλολογικοῦ βραβείου.

Πάντα τὰ μέχρι τοῦδε φιλολογικὰ βραβεῖα εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ κολοσσοῦ, ὅστις ἐπεφυλάχθη ἐν Ρωσσίᾳ διὰ τὸν συγγραφέα τῆς καλλιτέρας ἱστορίας περὶ τοῦ βίου τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Ὁ Πακτωλὸς οὗτος κατατεθειμένος εἰς Τράπεζαν τῆς Πετρουπόλεως ἀπὸ τὸ 1833 ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ Ἀξαρκοτέσερ αὐξάνει ἀνὰ πᾶν ἔτος μὲ τοὺς τόκους του, οἵτινες θὰ τὸν ἀναδίδασωσι τῷ 1925, ὅπερ ὡρίσθη διὰ τὴν διανομήν του, εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν 7 ἑκατομμυρίων πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Τὸ πρῶτον βραβεῖον θὰ εἶνε πέντε ἑκατομμύρια. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ διανεμηθῇ εἰς τοὺς δευτερεύοντας καὶ μᾶλλον ἀξίους συναγωνιστάς.

❖ ❖ ❖

Τὸ ράσον ἐν συναυλίᾳ. — Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καβάλλας. — Αὐτοκίνητα, θέατρα, κινηματογράφοι καφωδεῖα, χοροί. — Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον! — Ὁ Ἔρως, δηλητήριον. — Τὰ λευκὰ αἱμοσφαίρια. — Ρυθμὸς καὶ ἄσκησις. — 10 κοράσια γυμνόλεκτα καὶ γυμνόκημα. — Ἡ δύναμις τῆς θελήσεως.

ΡΑΣΟΝ καὶ θέατρον συμβιβάζονται; Οἱ διαμαρτυρόμενοι ἱερεῖς ἀπεφάνθησαν, λύσαντες τὸ ζήτημα ὅπως ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔλυσε τὸν Γόρδιον δεσμόν. Οὔτε ράσα, οὔτε μακρυὰ μαλλιά· ἁπλοῖ πολῖται. Ἐν τῇ ἱεροτελεστείᾳ φοροῦν τὸ ἱερατικὸν ἔνδυμα, ὅπως ὁ δικαστὴς τὴν τήβεννον. Καὶ οἱ ἱερεῖς συναγωνίζονται μὲ τοὺς ἀστοὺς εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Ἀλλ' ἀντιπροβάλλεται παρ' ἡμῖν ἡ ἐθνικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος, ἡ καθαρῶς ἐκκλησιαστικὴ τῶν Οἰκουμ. συνόδων. Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις δὲν ἀνέχεται ἱερεῖς καὶ Βακχικὰς τέρψεις, αὐτοκίνητα, θέατρα, κινηματογράφους, καφωδεῖα, χορούς. Τὸ γόητρον τοῦ κλήρου πρέπει νὰ μείνῃ ἱερὸν καὶ ἀνέπαφον. Ἢ παπᾶς παπᾶς, ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς. — Ἰδοὺ τὰ δύο ἄκρα. Νομίζομεν ὅτι μέση ὁδὸς δύναται νὰ συμβιβάσῃ τὰ διεστῶτα. Ἡ ἀθωοτάτη παρουσία ἐν τῇ συναυλίᾳ τοῦ Ὠδείου—καθ' ἣν ἄλλος τε ἐψάλη καὶ τροπάριον—κληρικῶν προεκάλεσε συζήτησιν ἐν τῷ τύπῳ καὶ καταγγελίαν ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς συνόδου. Τέσσαρες Ἀρχιερεῖς, ὁ Κιτίου, ὁ Χριστουπόλεως, ὁ Δράμας καὶ ὁ Καβάλλας — ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν τὸ νέον φῶς τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως — εἰς συνέντευξιν ἀπεφάνθησαν ἀρρήβως καὶ ἀπαθῶς ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν πρόοδον δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψει ἀπηρχαιωμένοι ἱεροὶ κανόνες ἀφορῶντες τὸν ἀσκητισμόν, προκαταλήψεις ὀπισθοδρομικαί — καὶ εἰς τοῦτο ἐλέχθη ὅτι εἶνε συμφωνότατος καὶ ὁ Βασιλεὺς — ὅτι δὲν καταρρίπτει τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κλήρου τὸ νὰ παρίστανται εἰς καλλιτεχνικὰς συναυλίας καὶ παραστάσεις σοβαρῶν δραματικῶν ἔργων. Ζητοῦμεν τὸν κλῆρον ρηξικέλευθον, προϊστάμενον τῆς κοινωνικῆς κινήσεως καὶ τὸν θέλομεν ζῶντα ἐκτὸς τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτῆς πρέπει νὰ ἀναστρέφεται ἐν αὐτῇ καὶ νὰ τὴν παρακολουθῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Εἶνε ἀναμφίρρηστον ὅτι ἡ τέχνη — μολονότι συγχέονται τὰ ὅρια τῆς πολλάκις μὲ τὴν ἀνηθικότητα — εἶνε διὰ κάθε ἄνθρωπον. Τὸ ράσον δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὴν αἴσθησιν ἢ τὴν σκέψιν; Ὁ κληρικὸς εἰς μίαν συναυλίαν τοῦ Ὠδείου ἠμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὰς ἰδίας συγκινήσεις καὶ μεταρσιώσεις, ἃς καὶ ὁ φιλοτεχνότερος πιστός. Διατί νὰ τὰς στερεῖται; Ἀσκητισμὸς εἰς τὰς πόλεις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Καὶ εἶνε τεχνητὸς καὶ συνεπῶς ὑποκριτικὸς πᾶς περιορισμὸς ἀναπτύξεως πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀντιλήψεως. Ὁ ἱερεὺς εἶνε μόνον διὰ τὰς βαπτίσεις, τοὺς γάμους, τὰς κηδείας καὶ τὰ μνημόσυνα; Ἐὰν ὑπάρχουν καφωδεῖα — εἰς τὰ ὁποῖα δὲν πηγαίνει πῖς σεβόμενος τὸν ἀνθρωπισμόν, χωρὶς νὰ φορῇ ράσον, — ὑπάρχουν ὅμως καὶ θέατρα· εἰς τὰ πρῶτα δὲν θὰ ὑπάγῃ βεβαίως, ἀλλὰ διατί νὰ μὴ παρακολουθήσῃ ἓν ἔργον τοῦ Σαίξπηρ ἢ τοῦ Ἴψεν, τοῦ Ἀννούντζιο ἢ τοῦ Μπερνστάϊν; Μήπως αὐτὰ ποῦ θὰ ἴδῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ διαβάσῃ; Διατί νὰ μὴ ὑπάγῃ εἰς τὸν κινηματογράφον, ὅταν συναντῶμεν ἱερεῖς εἰς μπακάλικα κουτσοπίνοντας ἢ συνοδεύοντας

ὑπόπτου προελεύσεως γυναῖκας ἢ ἐπὶ ὄνων περιφερομένους ; Ἐκ σαρκὸς γὰρ καὶ οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου. Μὴ τὴν περιορίζετε πολὺ τὴν σάρκα των, διότι θὰ ἐξαναστῇ καὶ τότε οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον !

★

Ἂς μαδήσουν τὰ πέταλα τῶν ῥόδων οἱ ποιηταί, ἂς θρηνήσουν μὲ ἐλεγείας οἱ μουσουργοί, ἂς σπάσουν τὰ πινέλα των οἱ ζωγράφοι. Ἡ μεγαλειτέρα των ἔμπνευσις —ὁ ἔρως— ἀποδεικνύεται μία πεζοτάτη ἀσθένεια, καὶ ἀντὶ ὕμνων καὶ στροφῶν καὶ ἤχων καὶ χρωμάτων τοῦ ἁρμόζει ἕνα κρεββάτι κλινικῆς, ἓν θερμόμετρον καὶ ἴσως — ἴσως ἓν κλῦσμα. Εἷς Ἄγγλος ἰατρὸς — ἐξ Ἀγγλίας ὅλαι αἱ ψυχρολουσίαι τῶν μεσημβρινῶν αἰσθηματολογιῶν—ὁ κ. Μπαρρὲτ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἓν εἶδος δηλητηριάσεως. Διὸ οἱ ἐρωτευμένοι γίνωνται ὠχροί, ἰσχνοί, τὸ νευρικόν των σύστημα ξεχαρβαλώνεται, οἱ καρδιακοὶ παλμοὶ εἶνε συχνοὶ καὶ ἄτακτοι, ἡ ὄρεξις φυγαδεύεται, ἡ ἀϋπνία καταβασανίζει τὸν ἐρῶντα. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι μας ἐπάθαμεν αὐτὴν τὴν «σκληρῶς ἡδεῖαν» ἀσθένειαν, ἂς ὁμολογήσωμεν ὅτι τὰ συμπτώματα αὐτὰ εἶνε πραγματικά. Ἀλλ' ὁ κ. Μπαρρὲτ δὲν περιορίζεται εἰς θεωρίας. Ὁ ἀθεόφοβος ἔκαμεν ἀνάλυσιν τοῦ αἵματος τῶν ἐρωτευμένων καὶ εὗρε μεγάλην ποσότητα λευκῶν αἱμοσφαιρίων. Καὶ συμπεραίνει ὅτι ὁ ἔρως πρέπει νὰ καταπολεμῆται ἅμα τῇ γενέσει του, διότι ἀπειλεῖται ἀπὸ δηλητηρίασιν τὸ νευρικὸν κέντρον, προσβάλλεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ νευρασθένειαν, παραφροσύνην καὶ φθίσιν. Τὸν μεγαλείτερον δὲ κίνδυνον διατρέχουν οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸ στάδιον τοῦ πρώτου ἔρωτος. Οἱ Ρωμαῖοι ἂς τὰ εἰποῦν αὐτὰ εἰς τὰς Ἰουλιέττας των καὶ ἂς σπεύσουν νὰ ζητήσουν συνταγὴν θεραπείας ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον κ. Μπαρρέτ. Θὰ σωθοῦν ἀπὸ βέβαιον θάνατον. Καλὸν δὲ εἶνε ὅπως καὶ τὸ Ἰατροσυνέδριον ἐκδώσῃ ὁδηγίας ὅπως προφυλάσσεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία καταβασάνισε τὸν κόσμον μὲ τετράστιχα, καντάδες, θεατρικὰ ἔργα καὶ ἐρωτικὰ ἐπιστολάρια... Μολονότι μία συζήτησις περὶ προικὸς εἰμπορεῖ νὰ ἀποβῇ τὸ πρακτικώτερον φάρμακον.

★

Ἕνα θέαμα χαριτωμένον, ἀλλὰ καὶ ἀρρενωπόν, πρωτοφανὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα, παρουσίασε τὸ Ὠδεῖον Λόττνερ. Ἐπίδειξιν «ρυθμικῆς γυμναστικῆς». Ἡ μέθοδος εἶνε νεοφανής, ὀφείλεται δὲ εἰς Ἑλβετὸν μουσικὸν καὶ παιδαγωγόν, τὸν *Jacques Dalcroze*. Καθιστᾷ τὸν μαθητὴν ἱκανὸν νὰ κυβερνᾷ κατὰ βούλησιν τὰς κινήσεις τῶν μυῶν του, εὐκόλως ν' ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν δυσκολιῶν τῆς ᾠδικῆς καὶ ὀργανικῆς μουσικῆς. Δύο εἶνε τὰ ἀγαθὰ τῆς Ρυθμικῆς γυμναστικῆς. Ὑπὸ μουσικὴν ἔποψιν, ἀναπτύσσει τὴν ἀντίληψιν τοῦ ρυθμοῦ, ὑπὸ ἔποψιν ἀνατροφῆς προπονεῖ τὰ παιδιὰ εἰς τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως ρυθμίζει τὴν ἀναπνοὴν καὶ ἀναπτύσσει τὸν θώρακα καὶ ὡραΐζει ἅμα τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῶν παράστασιν. Ἐξυπηρετεῖται δηλονότι τὸ Καλόν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ προϊόντος ἐκφυλισμοῦ, ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ κατορθώνει ὥστε τὰ νεῦρα νὰ μὴ εἶνε οἱ δοῦλοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' οἱ συνεργάται τῆς λογικῆς θελήσεως. Τὰ φυσικὰ ἔνστικτα ἁρμονίζονται εἰς μίαν ἰσοζυγίαν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ἱκανοτήτων, ὑλικῶν κινήσεων καὶ πνευματικῆς ἀντιλήψεως. Οὕτω δὲ ἀναπτύσσεται ἀρτία ἡ ἀτομικότης.

Ὅταν δέκα μικρὰ κοράσια ἐξετέλεσαν τὰς ὡραίας ἀσκήσεις καὶ τὰς παιδιάς, ὑπὸ τὴν ζωηρὰν διεύθυνσιν τῆς Ἑλβετίδος *Rytter*, ἐστράφη ὁ νοῦς μου πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλλ. βίον, ὅστις καὶ σώματα εὔπλαστα ἐδημιούργησε καὶ πνεύματα ὑπέροχα παρήγαγε. Ἀνεμνήσθην τῆς ὑπερόχου χορευτρίας Δῶγκαν, ἡ ὁποία ἀνέστησε τὴν ἀρχαίαν ὄρχησιν, τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ κομψοῦ, τὴν ἀνέφικτον μεθ' ὅλας τὰς νεωτέρας προόδους. Αἱ Ἑλληνοποῦλες μὲ τοὺς γυμνοὺς βραχίονας καὶ τοὺς γυμνοὺς πόδας ἄνω τῶν γονάτων, μὲ τὰς πλαστικὰς καὶ ἐρρύθμους κινήσεις τοῦ σώματος, μὲ τὰ συμπλέγματα καὶ τὰς στροφὰς καὶ τοὺς βηματισμούς, ὅλα ἐνηρμοσμένα, παρέσχον ἓν πρωτότυπον ὅραμα πλαστικῶν εἰκόνων. Ἡ γυνή, οὕτω διαπλασσομένη ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος, ἀσφαλῶς θὰ κυριαρχήσῃ ἐν τῇ ζωῇ, οὐχὶ διὰ τοῦ ψεύδους καὶ διὰ τῆς ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐρωστίας. Θὰ ἀποβῇ ὁ πλάστης νέας γενεᾶς, ἀκμαίας.

Ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ εἶνε καλλιτεχνία. Ἐνέχει ζωγραφικήν, πλαστικήν, ρυθμόν, μελῳδίαν, ποίησιν. Ἐκεῖνο τὸ παραστατικὸν «ἄνοιγμα τοῦ ἄνθους» περιέχει ὅλα αὐτά. Σχεδὸν ἄσχετος ἡ ρυθμικὴ γυμναστικὴ πρὸς τὰ εἴδη τῆς ὀρχήσεως μεθ' ὑποκρούσεως ἢ τὴν Σουηδικὴν γυμναστικήν, εἶνε ἀποκλειστικὴ ἄσκησις τοῦ νοός, ὑποτάσσοντος τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, δεσπόζοντος διὰ τοῦ ρυθμοῦ τῆς ὕλης.

Ὡς ἐπιστέγασμα, ἀλλὰ καὶ κορωνὶς τῆς ρυθμικῆς ἀσκήσεως ἐπηκολούθησε μία πλαστικὴ σπουδὴ ὑπ' αὐτῆς τῆς νεαρᾶς διδασκαλίσσης δεσποινίδος *Rytter*. Μία ἀπεικόνισις τοῦ ἄλγους ἀνταποκρινομένου εἰς τὴν παιζομένην σύνθεσιν. Ὁ θρῆνος τῆς Ἠλέκτρας δύναται νὰ ὀνομασθῇ. Μία ἱκεσία καὶ μία ἐλεγεία. Ἐθαυμάσθη ἡ εὐκινησία, ἡ σταθερότης τῶν κινήσεων, ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς ὀδύνης.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἐδόθη ἡ πρώτη παράστασις τοῦ «Παρσιφάλ» τοῦ Βάγνερ εἰς Βολωνίαν, Βερολῖνον, Ρώμην, Μιλᾶνον, καὶ Παρισίους. Ἐν Ρώμῃ, τὴν παράστασιν διηύθυνε ὁ περίφημος μουσικοδιδάσκαλος Ροδόλφος Φερράρι, συμμετέσχον δὲ οἱ διάσημοι καλλιτέχναι Βοργάτι, Ρώσση, Μορένι, Ρακόσκα κλπ. Ὁ «Πάρσιφαλ» πρώτην φορὰν παριστάνεται ἐκτὸς τοῦ Μπαϋρόϊτ, ὅπου ἀποκλειστικῶς μέχρι τοῦδε ἐδίδετο. Ἀλλ' ἤδη ἔπαυσε νὰ εἶνε ὁ «Πάρσιφαλ» ἰδιοκτησία τῆς κ. Βάγνερ καὶ περιῆλθεν εἰς κοινὴν ἐκμετάλλευσιν. Ὁ «Πάρσιφαλ» εἶνε τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Βάγνερ, γράφει τῷ 1878 εἰς διάστημα 1 1)2 ἔτους.

— Ἡ ἠθοποιὸς Σάρα Βερνάρ ἐπαρασημοφορήθη μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

109 γυναῖκες ἐν ὅλῳ ἔχουν παρασημοφορηθῇ ἐν Γαλλίᾳ, ἐξ ὧν 8 ζωγράφοι, ἤτοι αἱ κυρίαι Βρετόν, Βρουλάου, Βερβόρτ, Στήβενσον, Λεμαίρ, Ἀμπέμα, Βυφὼ καὶ Διχέμ, 9 γράφουσαι, ἤτοι αἱ κυρίαι Λεσσέρ, Μπλάν, Γκωτιέ, Βερτερουᾶ, Ραλλί, Βυλτώ, Δεγκερίν, Μπρισσὸνκ καὶ Βέρ, 4 καλλιτέχνιδες τοῦ θεάτρου (2 ξέναι, ἡ Πάττη καὶ ἡ Βελγὶς Τορδέν, καὶ 2 Γαλλίδες, ἡ κυρία Μπαρτὲ ἠθοποιὸς τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας καὶ ἡ κυρία Καρὸν τοῦ «Odeon»). Πέμπτη ἤδη εἶνε ἡ Σάρρα Βερνάρ.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἐπαρασημοφορεῖτο ἡ ἀειθαλὴς Σάρα, παρουσιάσθη διὰ πρώτην φορὰν ὡς ὁμιλήτρια. Ἡ διάλεξίς της ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἀφεώρα τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της εἰς τὸ θέατρον. Τὴν πρώτην ἰδέαν νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς συνέλαβεν, ὡς ἀφηγήθη, ὅταν ἔλαβε μέρος ὡς μαθήτρια ἑνὸς μοναστηρίου τῶν Βερσαλλιῶν εἰς ἑσπερίδα τιμητικὴν τοῦ ἐπισκεφθέντος τὴν μονὴν ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

— Εἰς τὸ ἐν Τεργέστῃ θέατρον τοῦ Βέρδη ἐδόθη τὸ νέον ἔργον τοῦ Πουτσίνι «Ἡ Κόρη τοῦ Γουέση». Ἤρεσαν πολὺ ἡ β' καὶ ἡ γ' πρᾶξις.

— Ἡ Δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, ἥτις δὲν εἶχε πέρυσι ἐμφανισθῇ ἕνεκα τοῦ πολέμου, ἔδωσε παράστασιν τριῶν μονοπράκτων. Τὸ ἓν ἦτο ἡ «Μία ἡμέρα ἑορτῆς» τοῦ Φώρ, δημοσιευθεῖσα πέρυσι εἰς τὴν «Illustration». Ἔργον ὄχι καὶ πολὺ κατάλληλον διὰ νεαρὰς δεσποινίδας, αἱ ὁποῖαι τὸ ἔπαιξαν. Γενικῶς ἡ ὑπόκρισις εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ἦτο μετρία καὶ τοῦτο ἴσως διότι ὁ καθηγητὴς τῆς Δραματικῆς εἶνε ἄριστος κωμικὸς ἠθοποιός, ἀλλ' ὄχι καὶ δραματικός. Διὰ τοῦτο ἡ πρόσληψις καθηγητοῦ εἰδικῶς διὰ τὸ δρᾶμα εἶνε ἐπιβεβλημένη. Καὶ κακὴ ἄλλως τε ἐγένετο διανομὴ τῶν ρόλων. Ὁ κ. Γαλάνης εἰς τὸ δρᾶμα ἦτο χωρὶς ψυχήν, χωρὶς κινήσεις σὰν μαθητὴς διαβάζων τὸ μάθημά του, ἡ δὲ δεσπ. Κοτσάλη μὲ τὸν στομφώδη, προσποιημένον τόνον τῆς φωνῆς ἀπήγγειλλε μᾶλλον ἢ ὡμίλει. Τῆς ἔλειπε τὸ στοιχειῶδες τῆς ἠθοποιΐας, ἡ φυσικότης. Ἡ δ. Ξ. Κανελλοπούλου ἀπ' ἐναντίας φυσική, μολονότι ἐνιαχοῦ τῆς διέφυγεν ὁ ἁρμόζων χρωματισμὸς τῆς λέξεως. Ἐπαίχθη εἶτα ὁ «Πετεινός», ἡλικίας 30 καὶ πλέον ἐτῶν, τοῦ μακαρίτου Κορομηλᾶ. Ἔργον μακρόν, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐχάριστον, ἀληθινὴ κωμῳδία, χωρὶς δηλαδὴ σκηνὰς φάρσας. Ὁ κ. Γαλάνης ἔπαιξεν εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ πολὺ καλά. Τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης παραστάσεως εἶχεν ἡ δ. Ἰουλία Κωνσταντινίδου, γέννημα τῆς Δραματικῆς σχολῆς τῆς «Τέχνης» ἐν ᾗ εἶδε τὸ φῶς τῆς τέχνης. Καίτοι ἔχουσα δραματικὸν τάλαντον, ἐν τούτοις καὶ εἰς τὴν κωμῳδίαν δὲν ὑστέρησε, ἀποδείξασα χαρίσματα τέχνης, ἀφελείας καὶ χάριτος. Καὶ τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶνε ἔμφυτα, καλλιεργηθέντα ἐγκαίρως. Ὁ κ. Κοντογιάννης καλὸς ὡς κωμικός, ἀλλὰ τὸν ἀδικεῖ ὡς ἠθοποιὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνυψώνει ὡς ἀοιδόν: ἡ βαρεῖα φωνή του. Τὸ «Μῆλον τῆς ἔριδος» τοῦ κ. Δεληκατερίνη εἶνε ἓν κωμικὸν παίγνιον σύντομον, καλογραμμένον. Αἱ δεσποινίδες Ζερβοῦ καὶ Βρασιβανοπούλου ἔπαιξαν ἐπιτυχῶς, ἐφάμιλλοι ἀλλήλων. Ἡ μικροῦλα Μπατιστάτου — ὁ γαβριᾶς τῆς κωμῳδίας — ἔδειξε θάρρος, ὑποσχόμενον πολλά. Ὁ διάκοσμος πολὺ καλός.

— Εἰς τὸ Βερολῖνον ἑτοιμάζεται ἡ πρώτη παράστασις τοῦ νέου ἔργου τοῦ Ἴψεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Πίαρ Σίν». Ἡ παράστασις θὰ συνοδευθῇ ὑπὸ μουσικῆς, τῆς ὁποίας ἡ σύνθεσις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Φρίγκ. Ἡ κ. Νίνα Φρίγκ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν νεότητά της εἶχεν ἐπιτυχίας ὡς ἀοιδός, θὰ διευθύνῃ τὸ μουσικὸν μέρος.

— Τὸ «Μετροπὸλ Τεάτερ» τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὰ μᾶλλον πολυσύχναστα θέατρα, ὑπέστη ἐν διαστήματι ὀκτὼ ἡμερῶν δύο μεγάλας ἀπωλείας. Ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας εἰς τὰς δοκιμὰς μιᾶς κωμῳδίας, ἐν ἡλικίᾳ 36 ἐτῶν ὁ λαοφιλὴς ἠθοποιὸς Ἰωσὴφ Τζιαμπιέτρο, ὁ πολυτιμώτερος ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ ὁ συγγραφεὺς Ἰούλιος Φράϋνι, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνέγραφε τὰς τόσον ἐπιτυχεῖς ἐπιθεωρήσεις τοῦ θεάτρου.

— Ἦλθεν ἐκ Σύρου ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη. Ἔδωσε τὰ «Παναθήναια» εἰς τὸ Δημοτικόν.

— Ἡ ὀπερέττα Κολυβᾶ - Κυπαρίσση εὑρίσκεται εἰς Κέρκυραν. Ἐν Σμύρνῃ ἐθριάμβευσεν ἡ κ. Κολυβᾶ.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς Θεσσαλονίκην, ὁ τῆς Ροζὰν εἰς Κύπρον, ὁ τῆς Νίκα-Φίρστ εἰς Κ)πολιν, ὁ δὲ τοῦ Πλέσσα ἐπιστρέφει κατ' αὐτὰς ἐξ Αἰγύπτου.

— Ἀπέθανεν εἰς Φιλαδέλφειαν τῆς Ἀμερικῆς ὁ ἐπιφανὴς πρωταγωνιστὴς τῆς Ἑλλ. σκηνῆς καὶ ὑπέροχος ἑρμηνεὺς τῶν Σαιξπηρείων δραμάτων Νικόλαος Λεκατσᾶς. Ἀπέθανε πάμπτωχος, τὸ δὲ σῶμα του, μὴ ζητηθέν, ἐδόθη εἰς τὸ ἀνατομεῖον τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου...

Φύσει ἀνυπότακτος καὶ ἐπαναστάτης ἐξηφανίσθη ἐν ἀπογοητεύσει πρὸ 10 ἐτῶν ἐξ Ἀθηνῶν, μεταβὰς εἰς Ἀμερικήν, ἔνθα ἔδιδε ἑσπερίδας. Καὶ ὅμως ὁ Λεκατσᾶς ἦτο δυνατὸς καλλιτέχνης, αἱ δὲ ἐπιτυχίαι του εἰς τὸν «Ρισελιέ», τὸν «Λουδοβῖκον ΙΑ'.» καὶ ἰδίᾳ ὡς Σάϋλωκ ἦσαν ἀπαράμιλλοι.

— Εὐρὺς λόγος γίνεται διὰ τὸ νέον πεντάπρακτον δρᾶμα τοῦ Χάουπτμαν «Τὸ τόξον τοῦ Ὀδυσσέως» τὸ ἄρτι δημοσιευθέν. Ὁ κριτικὸς Σλέντερ ἔγραψεν εὐμενέστατα. Ὁ Χάουπτμαν ὅταν πρὸ διετίας παρέμεινεν ἐν Ἑλλάδι ἐνεπνεύσθη τὸ θαυμάσιον βιβλίον του «Ἑλληνικὴ Ἄνοιξις», ὅπερ εἶνε ὕμνος τῆς Ἑλλ. φύσεως, τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλ. διανοητικότητος καὶ ψυχῆς. Κατὰ τὸ ταξεῖδι του εἶχε σύντροφον τὸν Ὅμηρον. Ὡς θέμα τοῦ νέου ἔργου του ἐχρησίμευσαν τὰ ἕνδεκα τελευταῖα ᾄσματα τῆς Ὀδυσσείας. Τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου εἶνε βουκολικόν, ἡ δὲ σύλληψις ποιητικωτάτη καὶ ἰσχυρά.

— Ὁ Παρισινὸς θίασος τοῦ «Theatre de l'Oeuvre» τοῦ Γουσταύου Ντυμπὸσκ καὶ τῆς Ζὰν Ρολλὺ διελθὼν ἐξ Ἀθηνῶν ἔδωσε τὰς ἑξῆς παραστάσεις. «Συγαριά» τοῦ Ντονναΐ, ἡ ὁποία δὲν ἤρεσε — ἔργον ἀποτυχὸν καὶ εἰς τὸ Παρίσι — ὅπερ πρώτη ὑπεδύθη ἡ δ. Ρολλύ. Ἡ κωμῳδία «Πρὸς τὸν ἔρωτα» τοῦ Καντιγιὼ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρετικῶς ὡραῖα παίζει ἡ δ. Ρολλὺ τὸν ρόλον τῆς Λευκῆς ὁ ὁποῖος τῆς ταιριάζει πολύ, τὰς «Δύο Σχολὰς» τοῦ Καπῦ, τὴν φάρσαν «Οἱ σύζυγοι τῆς Λεοντίνης», τὰς «Προσκόπους» τοῦ Ντονναΐ, τὸ «Εὐτυχία κυρίαι μου» τοῦ Κρουασσέ, καὶ τὸ «Ριπίδιον» τῶν Φλὲρ καὶ Καγιαβέ.

— Ἡ ἐφετεινὴ ἑσπερὶς τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων, δοθεῖσα συμπράξει μελῶν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἐρασιτεχνῶν» ἦτο ποικιλωτέρα χάρις εἰς τὸ μουσικὸν μέρος καὶ πλέον ἐνδιαφέρουσα ἕνεκα τοῦ ἔργου τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου. Ἤρχισεν ἡ ἑσπερὶς μὲ ἓν lever du rideau τῆς «Κουβέντες τοῦ δρόμου» εἰς στίχους, τοὺς ὁποίους ἔγραψαν ἐπὶ συγχρόνων γεγονότων καὶ ἔπαιξαν οἱ κ. κ. Δημητρακόπουλος, Τσοκόπουλος καὶ Λάσκαρης. Ἔξυπνοι ὁπωσδήποτε οἱ Ζακυνθινοὶ στίχοι τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, ἀλλ' ἐν συνόλῳ δὲν ἤρεσαν ἡ «Κουβέντες» αὐτές, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶχον τὴν θέσιν των εἰς τόσον ἐκλεκτὴν συνάθροισιν, ἐνιαχοῦ δὲ ἦσαν κατώτεραι τοῦ μετρίου ὑπὸ ἔποψιν καὶ καλαισθησίας καὶ πνεύματος

Εἰς τὸ μουσικὸν μέρος ἐκυριάρχησε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Σαμάρα, συνοδεύοντος τοῦ ἰδίου τὰς συνθέσεις του. Ἡ κ. Φωκᾶ ἐτραγούδησε τὸν «Ὅρκον» του, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς κατεκήλησε μὲ τὸ «Εἰδύλλιον». Ἀπαράμιλλος εἰς ἔκφρασιν. Σφάλμα ἡ ἐμφάνισις, μετὰ τὴν κ. Φωκᾶ, τῆς μαθητρίας της δ. Γκίνη. Τὸ ἀκροατήριον ἱκανοποιήθη ἐν τούτοις μὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν δυῳδίαν ἐκ τῆς νέας ὀπερέττας τοῦ κ. Σαμάρα «Πόλεμος ἐν πολέμῳ». Ἔψαλον ἀμφότεραι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἁρμονίαν. Ἡ δ. Ἄννα Ἀντωνοπούλου ἔπαιξεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον ἕνα στρόβιλον ἀρκετὰ ποιητικὸν τοῦ κ. Σαμάρα. Ἐν τέλει δ' ἐπεφυλάσσετο μία ὀνειρώδης ἐμφάνισις ἐν κομψοτάτῃ καλλιτεχνικῇ ἀμφιέσει τῆς νεαρᾶς βιολιστρίας δεσπ. Ἀθηνᾶς Ζίφου, ἡ ὁποία ἐξετέλεσε μεθ' ἱκανῆς εὐχερείας μίαν berceuse τοῦ κ. Σαμάρα καὶ τὴν μαγευτικὴν Zapateado τοῦ Σαρασάτε. Ἡ δεσπ. Ζίφου — αὐτὴ ἡ ἰδία ἓν καλλιτέχνημα, ὡς νὰ ἀπεσπάσθη ἀπὸ κανένα ἀγγελικὸν χορόν — ἠχμαλώτισε τοὺς παρευρισκομένους καὶ ὡς θεατὰς καὶ ὡς ἀκροατάς.

Ἐπηκολούθησεν ἡ μονόπρακτος κωμῳδία τοῦ πρίγκηπος Νικολάου—κρυπτομένου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Φωκίων Φιλείδης — «Τὸ θάρρος τῆς ἀγνοίας». Τὸ ἔργον εἶνε λεπτότατον, καλλιτεχνικὸν ἐν τῷ συνόλῳ του, ἔργον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι τὸ ἔγραψε πριγκηπικὴ χείρ. Ἔχει ἀρκετὴν κοινωνικὴν παρατήρησιν, στρεφομένην εἰς τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια, διάλογον εὐχάριστον καὶ ἀπρόσκοπτον εἰς φρασεολογίαν, ψυχολογίαν ἀσθενῆ μέν, ἀλλὰ βοηθοῦσαν εἰς τὴν φυσικὴν ἀπόδοσιν τῶν συναισθημάτων. Μία συντόμευσις διαλόγων, εἰς τὴν ἀρχὴν ἰδίως τοῦ ἔρ-

Γουσταῦος Ντυμπὸσκ

γον, θὰ ἔδιδε γοργότητα, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκέρδιζε πολύ. 'Η ὑπόθεσις ἁπλῆ. 'Ο Σαρτίδης, ἕνας νέος τοῦ κόσμου, εἶνε ἐρωτευμένος. Καὶ ἐνῷ φαίνεται νὰ εἶνε ἔξυπνος, ὁμιλητικός, ἐν τούτοις τὰ χάνει, γίνεται κουτός, ὅταν εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος μὲ ἐκείνην ποῦ ἀγαπᾷ, φίλην τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία στενοχωρεῖται δι' αὐτὴν τὴν ἀδεξιότητα τοῦ ἀδελφοῦ καὶ σκέπτεται πῶς νὰ κατορθώσῃ ὥστε ἐλευθέρως νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν φίλην της. Εὑρίσκει τὸν τρόπον: Εἶνε 'Απόκρεω· τῆς δίδει τὸ ντόμινό της καὶ φεύγει· ὁ Σαρτίδης τὴν ἐκλαμβάνει ὡς ἀδελφήν του καὶ τῆς ἐκμυστηρεύεται τὸν ἔρωτά του· εἰσέρχεται ἡ ἀδελφή, ἡ ὁποία ἀμέσως τοὺς συμπλησιάζει διὰ νὰ δώσουν τὰς χεῖρας.

'Ο κ. Λιδωρίκης (Σαρτίδης) ἔπαιξε μὲ μεγάλην φυσικότητα, προσαρμοσθεὶς τελείως εἰς τὸν ῥόλον, ὡς τὸν ἐφαντάσθη ὁ συγγραφεύς. 'Η κ. Βασιλείδου (ἀδελφὴ) ἔπαιξεν ἐπίσης πολὺ φυσικά, μὲ εὐχέρειαν καὶ ὑπόκρισιν ἣν θὰ ἐζήλευε καὶ δοκιμωτάτη ἠθοποιός. Τὴν ἠδίκει μόνον ἡ βραχεῖα φωνή της. 'Η δ. Παπαχαντζῆ εἶχεν ὡραιοτάτην ἐμφάνισιν, ἔδειξε δὲ ἱκανὰ χαρίσματα, χαρακτηρίσασα τὸν ῥόλον της. 'Η σκηνοθεσία καλαίσθητος καὶ πλουσία, χάρις εἰς τὴν προσωπικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ πρίγκηπος Νικολάου.

'Η φάρσα τοῦ κ. Τσοκοπούλου «'Ο Βασιλεὺς τῆς ῥέγκας» νόστιμη, ἀλλ' ἄνευ πρωτοτυπίας. Ἕνας ὁμογενὴς ἐλθὼν ἐξ 'Αμερικῆς, πλούσιος, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ ἔχῃ πενθεράν. 'Ο Σορoκάδας ἀναλαμβάνει νὰ τὸν παρουσιάσῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Περιλεπέ, ἀλλ' ἡ μητέρα τῆς κόρης — ἡ μέλλουσα πενθερὰ — ἔπρεπε νὰ μὴ ἐμφανισθῇ, διότι ἐματαιοῦτο ὁ εὐτυχὴς γάμος. Σοφίζεται ὁ Σορoκάδας νὰ παρουσιάσουν τὴν μητέρα ὡς διδασκάλισσαν τῆς κόρης. 'Ο 'Αμερικάνος ἀποφασίζει ἀμέσως νὰ συζευχθῇ τὴν κόρην, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχῃ πενθεράν, ἐνῷ δὲ ψάλει τὸν ἀναβαλλόμενον διὰ τὴν συνομοταξίαν τῶν πενθερῶν, ἐκσπᾷ ἡ ὑπομονητικῶς παίζουσα ῥόλον διδασκαλίσσης μητέρα· ὁ 'Αμερικάνος ἐκτιμῶν τὴν θυσίαν της, νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ὡς πενθερὰ νομίζει ὅτι θὰ εἶνε καλὴ πενθερά, ὡς ἐδείχθη καὶ καλὴ μητέρα καὶ τὸ συνοικέσιον πραγματοποιεῖται. 'Ο κ. Λάσκαρης (Σορoκάδας) ἔπαιξε μὲ πολὺ μπρίο, σωστὸς σορoκάδας, διαρκῶς εἰς τρικυμιώδη κίνησιν· ἔσωσε τὸ ἔργον. 'Η δεσποιν. Γαζῆ ἐδημιούργησε χαρακτηριστικὸν τύπον μελλούσης πενθερᾶς, μὲ κωμικωτάτας κινήσεις· ἡ δεσποινὶς Χρυσούλη ἥτις ἔπαιξε τὴν κόρην, εἶνε ἐν τάλαντον πρώτης τάξεως, ἔχει ὅμως ἀνάγκην διαμορφώσεως. 'Εὰν σπουδάσῃ ἠθοποιΐαν, θὰ κατακτήσῃ τὸ θέατρον. Ἔπαιξε χαριτωμένα, ἀπήγγειλε δὲ γοητευτικώτατα ἐν Γαλλικὸν ποίημα μὲ θαυμασίαν προφορὰν καὶ τέχνην. 'Ο κ. Τσοκόπουλος, ὑποδυθεὶς τὸν ὁμογενῆ, ἐδείχθη ἄψυχος.

— 'Η Α. Β. 'Υ. ὁ πρίγκηψ Νικόλαος γράφει ἤδη νέον, δίπρακτον, ἔργον.

— Μετὰ μεγάλης πομπῆς ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Σκοπείοις Σερβικοῦ θεάτρου, παρισταμένου τοῦ Σέρβου Μητροπολίτου καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως.

'Ο Διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικόν, ἐπαίχθη δὲ κατόπιν τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα «Δουσιάν», τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ὑπόκειται εἰς τὰ Σκόπεια. 'Η σκηνὴ τῆς στέψεως τοῦ Σέρβου βασιλέως εἰς τ' ἀρχαῖα ἀνάκτορα τῶν Σκοπείων ἐπροκάλεσε φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ. 'Αλλὰ μοῖρα βάσκανος ἐφθόνησε τὸ θέατρον μετὰ 20 ἡμέρας ἐπυρπολήθη.

— Εἰς τὸ θέατρον «Βαλὲ» τῆς Ρώμης καὶ ἐν Τουρίνῳ ταυτοχρόνως ἐπαίχθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ νέα τραγῳδία τοῦ Δ' 'Αννούντζιο «'Ο Σίδηρος». Μετὰ τὴν αὐστηρὰν ἐπίθεσιν τῆς Γαλλικῆς κριτικῆς, ὁ 'Ιταλὸς αἰσθηματολόγος κατέφυγεν εἰς τὸ 'Ιταλικὸν θέατρον. 'Η νέα τραγῳδία πλέκεται περὶ τὴν ὑποψίαν μιᾶς κόρης, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ πατρός της ὀφείλεται εἰς τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία κατόπιν συνεζεύχθη τὸν καλλίτερον φίλον τοῦ συζύγου της. Τὸ φάντασμα τοῦ πρώτου ἀνδρὸς συζῇ μὲ τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος. Τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς ζητεῖ ἐκδίκησιν ἀπὸ τὴν κόρην, βλέπουσαν ἐν ὀπτασίᾳ τὸν φίλον καὶ δεύτερον σύζυγον νὰ κάμνῃ ἐνέσεις εἰς τὸν πατέρα της θανατηφόρους. 'Ο σύζυγος ἐκμυστηρεύεται εἰς τὴν γυναῖκα του, ὅτι αὐτὸς ἐσκότωσε τὸν πρῶτον ἄνδρα της, διότι ὅταν ἐκεῖνος ἀνεκάλυψε τὸν ἔρωτά του πρὸς αὐτήν, ἦτο δὲ ἀσθενής, ἐζήτησεν ὡς χάριν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοῦ δώσῃ θανατηφόρον φάρμακον. Καὶ ὁ φίλος ὑπήκουσεν εἰς τὴν παράκλησιν. 'Η κόρη σκύβει νὰ πάρῃ τὸ μαχαῖρι — τὸν σίδηρον — νὰ σκοτώσῃ τὸν φονέα, ἀλλὰ ἡ σύζυγος προλαμβάνει τὴν κόρην ἐμπήξασα εἰς τὰ στήθη τοῦ δολοφόνου συζύγου τὴν μάχαιραν. Καὶ τὸ νέον αὐτὸ δρᾶμα τοῦ Δ' 'Ανούτζιο μᾶλλον ἀπέτυχε.

— 'Εν Πειραιεῖ θὰ παιχθῇ ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ἡ «'Ιφιγένεια ἐν Ταύροις» τοῦ Γκαῖτε μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ Γλούκ· τὴν ὀρχήστραν θὰ διευθύνῃ ὁ κ. Σκλάβος.

— 'Υπὸ τοῦ κ. 'Αγγ. Ταναγρα ὑπὸ τὸν τίτλον «'Η ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ Εὐζώνου», ἐγράφη εἰδύλλιον 'Ελληνικῆς ὑποθέσεως, μὲ 'Ελλην. ᾄσματα καὶ χορούς, γαλλιστὶ τῇ παρακλήσει τῆς κ. Γκουντὶμ Λεύκοβιτς, συζύγου τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς ἐνταῦθα Ρωσσικῆς

Ζὰν Ρολλῦ.

πρεσβείας, εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁποίας ἐπαίχθη. Μετέσχον τῆς παραστάσεως ἡ κ. Γκουντὶμ ὡς βοσκοποῦλα, ὁ συνταγματάρχης κ. Γκουντὶμ ὡς εὔζωνος, ὁ βαρῶνος Σομπρούγκα ὡς Γέρο Μητρούσης, ὁ κ. 'Εμμ. Μπαλτατζῆς ὡς χωρικὸς καὶ ἡ κ. 'Αλ. Μέριν ὡς 'Ατσιγγάνα. Τὸν διδάσκαλον τοῦ χωριοῦ ὑπεδύθη ἡ διευθυντὴς τῆς 'Αρχαιολ. σχολῆς κ. Κάρο.

Τὴν παράστασιν ἐτίμησεν ἡ Βασιλικὴ οἰκογένεια

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Δύο διαγωνισμοὶ διεξήχθησαν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ. 'Ο 'Αβερώφειος γλυπτικός, μεταξὺ ἀποφοίτων τῆς πλαστικῆς πρὸς ἀποστολὴν ἑνὸς εἰς 'Εσπερίαν χάριν εὐρυτέρων σπουδῶν, εἰς ὃν ἐπέτυχεν ὁ κ. Στεργίου μὲ μηνιαίαν ὑποτροφίαν 300 δρ. καὶ ὁ Ράλλειος τῆς ζωγραφικῆς, εἰς ὃν ἐπέτυχεν ὁ κ. Γουναρόπουλος.

— Κατὰ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Χατζηδάκι ἔκθεσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Γλωσσικῆς 'Εταιρίας, εἰς ὃν ὑπεβλήθησαν 14 ἔργα, τρία μὲν δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει ἐβραβεύθησαν δὲ μὲ 200 δρ. αἱ ἑξῆς 10 πραγματεῖαι:

1) Συναγωγὴ Κυπριακῶν λέξεων ὑπὸ Ξ. Φαρμακίδου. 2) Λεξιλόγιον Σίφνου ὑπὸ 'Αγγέλου Κοσμῆ. 3) Περὶ τῆς ἐν Αἴνῳ δημώδους διαλέκτου ὑπὸ Σ. Μανασίδου. 4) Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς ΒΑ. Εὐβοίας ὑπὸ Δ. 'Ιωάννου. 5) Μεσσηνιακὸν γλωσσάριον ὑπὸ Δ. Δουκάκη. 6) Λόγια παρμένα ἀπὸ πολλοὺς τόπους ὑπὸ Δ. Πουλάκη. 7) Θηραϊκὰ ὑπὸ 'Ιω. Κυριακοῦ. 8) Λεξιλογικὰ Μάνης, Κρήτης καὶ ἄλλων τόπων ὑπὸ 'Αναστασίας Κουκουλέ. 9) Περὶ τοῦ ἐν Μελενίκῳ γλωσσικοῦ ἰδιώματος ὑπὸ Δ. 'Αποστολίδου. 10) 'Ονοματολογία κατοικιδίων ζώων τῶν Κουρέντων ὑπὸ Χ. Χριστοβασίλη.

Πασῶν ἐκρίθη ἀνωτέρα ἡ πραγματεία τοῦ κ. Ν. Ζαφειρίου περὶ τῆς συγχρόνου Σαμίας διαλέκτου, βραβευθὲν διὰ 300 δρ.

— 'Η ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῆς ναυαρχίδος «Κωνσταντῖνος Βασιλεὺς» 'Επιτροπὴ προεκήρυξε 500 δρ. βραβεῖον διὰ τὴν σύνθεσιν καλλιτεχνικῆς εἰκόνος, ἥτις λιθογραφουμένη θὰ διανεμηθῇ πανταχοῦ τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ὡς παρόρμησις διὰ τοὺς ἐράνους.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

'Απέθανεν ἐν προβεβηκυίᾳ ἡλικίᾳ ἐν Παρισίοις ἡ Γαλλὶς ποιήτρια Λουΐζα Ἄκερμαν, ἐξέχουσα φιλολογικὴ φυσιογνωμία τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Ἦτο 42 ἐτῶν ὅταν ἐξέδωκε τὸν α'. τόμον τῶν ποιημάτων της καὶ 52 ὅταν αἱ «Φιλοσοφικαὶ πτήσεις» της εἶδον τὸ φῶς. 'Ως ποιήτρια ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν μεγάλων κριτικῶν, οἷος ὁ Σαὶν Μπὲβ καὶ ὑπὸ λογίων οἷοι ὁ Ρενὰν καὶ ὁ Μπουρζέ.

— Αἰφνηδίως, ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας, ἀπέθανεν ὁ διαπρεπὴς φιλόλογος Πέτρος Ν. Παπαγεωργίου, ἀρχισυντάκτης τοῦ 'Ιστορικοῦ λεξικοῦ τῆς 'Ελλ. Γλώσσης.

Γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ τῷ 1856, ἔλαβε τὸ πτυχίον του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν 'Αθηνῶν, ἐξηκολούθησε δὲ τὰς σπουδάς του εἰς 'Ιέναν, Λειψίαν καὶ εἶτα εἰς 'Ιταλίαν, ἔνθα ἐπὶ πενταετίαν ἐμελέτησε χειρόγραφα, καὶ ἐπιστρέψας ὑπηρέτησεν ὡς καθηγητὴς καὶ γυμνασιάρχης εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Φιλιππούπολιν, τὰς Σέρρας καὶ τὴν Μιτυλήνην. 'Επανελθὼν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην κατέγινεν εἰς ἱστορικὰς καὶ τοπογραφικὰς μελέτας περὶ τῆς πόλεως καὶ τῶν μνημείων της καὶ εἰς ἀνασκαφάς, τῶν ὁποίων ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἀνεύρεσις ὑπερεξακισχιλίων ἐπιγραφῶν, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἐξέδιδεν εἰς τὴν Ζωγράφειον Βιβλιοθήκην τὰ δράματα τοῦ Σοφοκλέους καὶ ἐφιλοπόνει φιλολογικάς του ἐργασίας, ἐμπεριεχομένας εἰς περιοδικὰ τῆς Λειψίας καὶ τὰ «Βυζαντινὰ Χρονικά». 'Εξέδωκε πρὸς τούτοις τὰ σχόλια εἰς τὸν Σοφοκλέα τῆς περιφήμου βιβλιοθήκης τῶν ἐκδοτικῶν καταστημάτων Τεϋβνερ.

'Η 'Ελληνικὴ Κυβέρνησις ἀναγνωρίζουσα τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός, τὸν διώρισε καθηγητὴν τῶν 'Ελληνικῶν γραμμάτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. 'Αλλ' ὁ Παπαγεωργίου φρονῶν, ὅτι ἔπρεπε μᾶλλον εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ 'Ελληνικοῦ Λεξικοῦ ν' ἀσχοληθῇ, ἠρνήθη τὴν καθηγεσίαν καὶ ἠρκέσθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐργασίας τοῦ Λεξικοῦ.

'Αλλὰ καὶ ἐθνικῶς εἰργάσθη πολὺ ὁ Παπαγεωργίου. Κατὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ διαμονήν του ὑπῆρξε πολυτιμότατος βοηθὸς τῶν προξενικῶν ἀρχῶν, διὰ τὰς ὑπηρεσίας του δὲ αὐτὰς εἶχε τιμηθῇ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

— 'Απέθανεν εἰς τὴν Νίκαιαν ὁ μέγας Γάλλος πατριώτης καὶ ποιητὴς Παῦλος Δερουλέδ, γνωστότατος εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. 'Εγεννήθη τῷ 1846. Ἦτο ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Ὤζιέ. Εἰκοσιτριετὴς ἔγραψε τὸ δραμάτιον «Ζουὰν Στρένερ», ἔκτοτε δὲ ἔγραψε πλεῖστα ἔργα εἰς πεζὸν καὶ εἰς στίχους. Πᾶν ὅ,τι ἔγραφε, πρὸς ἕνα σκοπὸν ἀφεώρα: Τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἰδέας τῆς Πατρίδος. Τῷ 1870 ἐπολέμησεν ὡς ἀξιωματικός. Τὰ τραγούδια τοῦ στρατιώτου εἶνε τὰ ἄριστα. Διετέλεσε βουλευτής, πάντοτε ἀντιπολιτευόμενος. Φύσις ἐπαναστατική, ἐξορισθεὶς καὶ ἀμνηστευθεὶς μετὰ πενταετίαν.

— 'Η Κάρμεν Σύλβα, ἡ ἐστεμμένη ποιήτρια, πρὸ τινος ἑώρτασε τὴν 70 ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της.

ΤΥΠΟΣ

'Απέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος δημοσιογράφος Φρανσὶς Δὲ Πρεσανσέ. Ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς ἐν ἡλικίᾳ 17 ἐτῶν, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Πρώσσων. Ἦτο εἷς τῶν ἐμβριθεστέρων 'Ελληνιστῶν. Τῷ 1888 ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τῶν πολιτικῶν ἄρθρων τοῦ Παρισινοῦ «Χρόνου». Διεκρίθη ὡς συνήγορος τοῦ Δρεϋφούς, καὶ ἦτο Πρόεδρος τοῦ «Συνδέσμου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ 'Ανθρώπου».

— 'Απέθανεν ἐν Πειραιεῖ ὁ διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἐκεῖ ἐκδιδομένης καθημερινῆς ἐφημερίδος «Χρονογράφος» Γεώργιος Κριτής.

ΓΛΥΠΤΙΚΗ

'Ο ἰδιοκτήτης τοῦ χωρίου Λαζαράδων τῶν Σερβίων κ. Ξενοφῶν Παπαμιχαὴλ ἀπηύθυνεν αἴτησιν πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, δι' ἧς ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν παρὰ τὰ Σέρβια πεσόντων, ὅπως ἀνεγείρῃ εἰς μνήμην αὐτῶν μαυσωλεῖον εὐγνωμοσύνης.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Γεωργ. Καραπαναγιώτου, γνώστου ἐμβριθοῦς τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τῶν 'Ανατολικῶν λαῶν, ἱδρύθη «'Εταιρεία πρὸς ἔρευναν καὶ διάδοσιν τῆς συγχρόνου 'Ελληνικῆς 'Ιστορίας». Σκοπὸς τῆς 'Εταιρείας εἶνε 1) ἡ ἀναζήτησις πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχείων, ἡ ἐντεῦθεν δ' ἱστορικὴ ἐξακρίβωσις τῶν καθ' οἱανδήποτε ἔννοιαν σχέσεων τῆς 'Ελληνικῆς Φυλῆς πρός τε τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκχριστιανισθέντα καὶ ἐκκλησιαστικῶς διακυβερνηθέντα· 2) ἡ διὰ συγγραφῆς βιβλίων, χρησίμων τῇ παιδευομένῃ νεότητι καὶ τῷ λαῷ, δι' ἐκδόσεως περιοδικοῦ καὶ διὰ δημοσίων διαλέξεων διάδοσις τῆς ἀπὸ τοῦ 1453 πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἔθνους 'Ιστορίας, ἰδίᾳ δὲ τῆς δράσεως τῶν τελεσιουργοτέρων κατὰ Κοινότητας ἡγετῶν αὐτοῦ, λαϊκῶν ἢ κληρικῶν, καὶ δὴ ἡ κραταίωσις τῆς ἑνωτικῆς ἐγρηγόρσεως τῶν 'Ελλήνων ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸ κατὰ τοὺς πέντε περίπου τελευταίους αἰῶνας παρελθὸν αὐτῶν.

Ἕλληνες ἐν Ἀφρικῇ.

Ἱδρυται τῆς ἐθνικωτάτης ταύτης Ἑταιρείας, ἥτις πολύτιμον μέλλει νὰ εἰσφέρῃ συμβολὴν εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἐθν. ἡμῶν ζητημάτων ἀπὸ πολιτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καὶ διπλωματικῆς ἀπόψεως, εἶνε, ἐκτὸς τοῦ κ. Καραπαναγιώτου, οἱ κ. κ. Δεληγεώργης, Σακελλαρόπουλος, Καλλέργης, Γουναράκης, Βελλιανίτης, Εὐταξίας, Κοντογιάννης, Πετρίδης, Ἀμπελᾶς, Βρυζάκης, Σάρογλους Εὐαγγελίδης καὶ Καλογερόπουλος.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Εἰς Λονδῖνον ἐγένετο ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Ἄγγλου χαράκτου Μπλάκ, θανόντος τῷ 1827 ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν. Τότε ἦτο ἄγνωστος καὶ σήμερον θεωρεῖται ὁ πρόδρομος τῶν προραφαηλιστῶν. Ὁ καλλιτέχνης ἦτο συνάμα καὶ ποιητής. Διακρίνονται τὰ σκίτσα του εἰς τὴν «Θείαν Κωμῳδίαν» τοῦ Δάντου. Καλλίτερά του ἔργα θεωροῦνται ἡ «Εὔα», ἡ «Κλῖμαξ τοῦ Ἰακὼβ» καὶ ὁ «Ποταμὸς τῆς ζωῆς».

— Εἰς Βερολῖνον ἤνοιξεν ἔκθεσις τοῦ Βουλγάρου ζωγράφου Μιχαήλοφ. Ἡ τέχνη του δὲν ἔχει τίποτε τὸ Βουλγαρικόν. Εἶνε διεθνὴς τέχνη. Ὁ ζωγράφος διέμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Βερολίνῳ, δι' ὃ καὶ οἱ περισσότεροι πίνακές του εἶνε προσωπογραφίαι Γερμανῶν. Διακρίνεται ἡ εἰκὼν τοῦ Τσάρου κατὰ τὴν ὑποδοχήν τοῦ Πότσδαμ. Τὸ μόνον βουλγαρικὸν ἔργον εἶνε τὸ «Κορίτσι ποῦ τραγουδεῖ».

— Ὁ «Παρνασσὸς» θὰ διοργανώσῃ ἔκθεσιν φωτογραφιῶν τοῦ πολέμου. Μεταξὺ τῶν ἐκθετῶν θὰ συγκαταλέγωνται ὁ Διάδοχος, κάτοχος πολυτίμων φωτογραφιῶν, ἐν αἷς καὶ αἱ τῶν σφαγῶν τῶν Σερβίων, αἱ πριγκήπισσαι Ἑλένη, Μαρία, Ἀλίκη καὶ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος. Ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ οἱ κ. κ. Ἰακωβίδης, Δελλαπόρτας καὶ Κόνσολας. Δεκταὶ φωτογραφίαι γίνονται μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου. Ἡ ἔκθεσις θὰ ἀνοίξῃ τὴν 9 Μαρτίου. Κυρίως δὲν θὰ ἐπιζητηθῇ ἡ τελειότης τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλ' ἡ ἐπιτυχὴς ἐκλογὴ τῆς στιγμῆς τῆς λήψεως τῶν φωτογραφιῶν. Ἰδίως διὰ τῶν ἐνσταντανὲ αἵτινες ἀποτυπώνουν τὰς κριείμους στιγμὰς θὰ καταστῇ δημοσιωτέρα ἡ δρᾶσις τοῦ στρατοῦ μας. Δὲν γίνονται δεκτὰ ἔργα μεγαλίτερα τῶν 30×40. Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ἐν ὅλῳ 3—6 εἰς ἐξ ἐπαγγέλματος φωτογράφους καὶ τρία εἰς ἐρασιτέχνας. Αἱ καλλίτεραι φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς εἰδικὸν λεύκωμα.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἡ Βουλὴ ἐψήφισε 4,000 δρ. ὅπως φιλοτεχνηθῶσιν αἱ εἰκόνες τῶν ἐν τῷ πολέμῳ πεσόντων πρώην βουλευτῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν βουλευτῶν Κρήτης καὶ Κύπρου. Εἶσιν δὲ οὗτοι οἱ ἑξῆς: Α. Μαβίλλης, Κ. Μάνος, Κ. Μαυρομιχάλης, Ν. Κοντογούρης, Κ. Ζησόπουλος, οἱ Κρῆτες Μαλινδρέτος, Πρασικάκης καὶ ὁ Κύπριος Χ. Σῶζος. Αἱ προσωπογραφίαι των θὰ ἀναρτηθῶσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ προεδρείου τῆς Βουλῆς.

— Εἰς ἐφημέριος, Τενὼ ὀνόματι, τοῦ χωρίου Ζαμῆ πλησίον τῶν Παρισίων ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει εἰς χεῖρας του 40 ἔργα τοῦ Ραφαήλ, φέροντα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ καλλιτέχνου — πρᾶγμα ἄγνωστον μέχρι τοῦδε εἰς τοὺς κριτικούς.

— Παρεπιδημεῖ εἰς Ἀθήνας μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν εἰς Γερμανίαν ὁ νέος ζωγράφος κ. Γ. Μπουζιάνης, μαθητὴς τοῦ Στούκ, δείξας εἰς τὰ ἔργα του ἰδίαν προσωπικότητα. Εἶνε καὶ δυνατὸς χαλκογράφος.

— Ἐγένετο εἰς τὸ Παρίσι ὁ πλειοτηριασμὸς τῆς περιφήμου συλλογῆς Ἀϋνάρ. Τὸ μεγαλείτερον γεγονὸς τῆς δημοπρασίας αὐτῆς εἶνε ἡ πώλησις μερικῶν ταπήτων τοῦ 15ου αἰῶνος θαυμασίας Φλαμανδικῆς τέχνης. Ἰρεῖς ἀπὸ τοὺς τάπητας αὐτούς, παριστῶντες σκηνὰς ἐκ τοῦ βίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, ἐπωλήθησαν ἀντὶ 212, 500 φρ. Εἷς ἄλλος, φέρων θαυμασίαν παράστασιν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἠγοράσθη ἀντὶ 100 χιλ. φρ. Ἕνας ἄλλος, Περσικῆς τέχνης τοῦ 16ου αἰῶνος, ἀπέφερεν 76,500 φρ. Ἡ ὅλη συλλογὴ κατὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας τῆς πωλήσεως ἀπέφερε 3,722,000 φράγ.

— Εἰς τὸν κ. Ροΐλὸν ἀνετέθη νὰ φιλοτεχνήσῃ τὰς εἰκόνας τῶν πεσόντων εἰς τοὺς δύο πολέμους ἀξιωματικῶν τῶν ἐν Ἀθήναις ἑδρευόντων δύο πεζικῶν συνταγμάτων. Θὰ ἐκτελεσθοῦν αἱ εἰκόνες τῶν ἀξιωματικῶν Διαλέτη, Σβορώνου, Βελισσαρίου, Γιώτη καὶ Καλλάρη.

— Παρεπιδημεῖ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ ἐπιφανὴς Δανὸς ζωγράφος κ. Ντοῦκσον, ὁ ὁποῖος μετέβη κατ' αὐτὰς εἰς Θεσσαλονίκην ὅπως ζωγραφήσῃ τὴν εὔοσμον τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου εἰς Θεσσαλονίκην κατὰ παραγγελίαν τῆς Δανικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Ντοῦκσον πρὸς τούτοις, κατ' ἐντολὴν τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας θὰ κατασκευάσῃ τὰς εἰκόνας τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας, αἵτινες θὰ κοσμήσωσι τὴν βασιλικὴν Πινακοθήκην τῶν Ἀνακτόρων τῆς Κοπεγχάγης.

— Ἡ περίφημος εἰκὼν ἡ «Παρθένος τῶν ἀνθέων», ἡ ὁποία ἀποδίδεται εἰς τὸν Λεονάρδον δὰ Βίντσι ἠγοράσθη ἐν Πετρουπόλει ἀπὸ τὸν Τσάρον ἀντὶ 275,000 φράγκων, ἵνα κοσμήσῃ τὸ μουσεῖον «Ἐρμιτάζ».

— Ὁ Κερκυραῖος ζωγράφος κ. Λυκ. Κογεβίνας, νέος καλλιτέχνης ἐν Εὐρώπῃ σπουδάσας, ἀλλ' ἔχων ἰδίαν ἀτομικότητα, διωργάνωσεν ἐν τῷ «Παρνασσῷ» ἔκθεσιν τῶν ἔργων του. Καὶ πρὸ διετίας εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς τὸ Ζάππειον πίνακας, ἀλλ' ἤδη, συγκεντρωμένον τὸ ἔργον του, δίδει πλήρη ἰδέαν τοῦ ταλάντου του. Οἱ πλεῖστοι πίνακες εἶνε τοπεῖα Κερκύρας, Ἀθηνῶν καὶ Βρεττάνης τῆς Γαλλίας, ὅπου ἐπὶ μακρὸν ἔζησεν ὁ καλλιτέχνης. Ἐξετέθησαν καὶ 4 προσωπογραφίαι, ὀλίγαι θαλασσογραφίαι ὡς καὶ πολεμικαὶ εἰκόνες, ἐν οἷς ἄποψις τοῦ Ἀργυροκάστρου, διάβασις βωδαμαξῶν μὲ τουρκικὰ λάφυρα διὰ Μακεδονικοῦ ποταμοῦ, κατασκήνωσις Ἑλλ. στρατοῦ. Εἰς τὰ ἔργα του κυριαρχεῖ μία ἄβρότης ἀντιλήψεως, εἰς τὸν χρωματισμὸν μία νεωτεριστικὴ τάσις, εἰς τὸ σύνολον μία ἐξιδανίκευσις.

Πολλὰ ἔργα ἠγοράσθησαν, ἐν οἷς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἡ Ἀκρόπολις εἰς τρεῖς ἀπόψεις ὁρωμένη εἰς τρεῖς ἑσπέρας (καὶ ἄλλαι τοιαῦται τριμερεῖς εἰκόνες ἐκτίθενται), τὸ «Ἀργυρόκαστρον» καὶ ἡ «Κερκυραϊκὴ βραδυά», ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου ὁ Ἅγ. Δημήτριος καὶ τὸ Μαντοῦκι τῆς Κερκύρας, ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Χριστοφόρου τὸ Φρούριον Κερκύρας. Πρὸς τούτοις ὁ κ. Μελᾶς ἠγόρασε τὸν «Καταυλισμὸν ἐν Φιλιππιάδι», ἡ κ. Μουτσοπούλου τὸ Φρούριον Ἰωαννίνων, ἡ κ. Τομπάζη Ψαράδικες βάρκες, ἡ κ. Παπᾶ τὸ χωρίον Μπιέβρ τῆς Γαλλίας, ὁ κ. Θεοχαρίδης τρία τοπεῖα τῆς Βρεττάνης καὶ ἄλλους πίνακας οἱ κ. κ. Ἀραβαντινὸς καὶ Πασπάτης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀπεβίωσεν ὁ διάσημος ἀστρονόμος Δαβὶδ Ζίλ, εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν, διευθύνας ἐπὶ 25 ἔτη τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος. Εἰς αὐτὸν ὀφείλεται τὸ μηχάνημα πρὸς φωτογράφησιν τῶν κομητῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ «Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα» ἔδωσε δευτέραν συναυλίαν εἰς τὸ Βασιλικόν, μετὰ χορῳδίας, ἥτις ἔψαλε τὴν «Ἀνοιξιάτικην αὐγήν», romance τοῦ κ. Ροδίου, καὶ τὸ δημῳδες «Τοῦ Κίτσου ἡ μάννα».

— Εἰς τὸ Βασιλικὸν ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν» διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐν τοῖς πολέμοις πεσόντων φοιτητῶν. Συμμετέσχον ἡ κ. Καμπανάκη, μικρὰ ὀρχήστρα ἐκ γνωστῶν καλλιτεχνῶν, ὁ δὲ κ. Πολέμης ἀπήγγειλε ποιήματα.

— Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ καθηγήτρια τῆς Παιδαγωγικῆς μουσικῆς ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὠδείῳ δεσπ. Μελπ. Λογοθέτου ἔδωσε συναυλίαν. Διεκρίθη ἡ αἰσθητικὴ διαρρύθμιοις τοῦ προγράμματός της, ὅσον καὶ ἡ virtuosité κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν μεγάλων μουσουργῶν.

— Ἡ β' συναυλία τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ἤρχισε μὲ τὴν μεγάλην Συμφωνίαν εἰς do μεῖζον τοῦ Μπετόβεν γραφεῖσαν πρὸ 113 ἐτῶν. Ὁ καθηγητὴς κ. Μπουστιντοῦϊ συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ὀλιγώτερον αἴσθημα ἐξετέλεσε τὸ Concerto εἰς sol ἔλασσον τοῦ Μπρούχ. Ἐπαίχθη κατόπιν τὸ συμφωνικὸν ἔργον τοῦ Βάγνερ «Σίγφριδ» εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε ἔπαιξεν ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ὠδείου. Ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ εὐθυάλου κ. Μπράχμαν, συνοδείᾳ καὶ οὗτος τῆς ὀρχήστρας ἔπαιξε τὸ Concerto εἰς la μεῖζον τοῦ Μόζαρτ, κατορθώσας μὲ τὸ ἀχάριστον ὄργανόν του νὰ μᾶς δώσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν καλλιτεχνικῆς ὄντως ἐκτελέσεως. Ἡ «Πρόσκλησις εἰς στρόβιλον» τοῦ Βέμπερ κατὰ διασκευὴν τοῦ Μπέρλιοζ ἐσκόρπισε μίαν ἐλαφρὰν χάριν εἰς τὸ βαρὺ τοῦ προγράμματος. Ἡ ὡραιοτέρα συμφωνία, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ ἡ τελειότερον ἐκτελεσθεῖσα ἦτο ὁ «Μακάριος χορὸς» τοῦ Σαὶν Σάνς, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἐμπνεύσεις τοῦ Γάλλου μουσουργοῦ. Ἔχει γραφῆ ἐπὶ στίχων τοῦ Catalis καὶ παριστᾷ βακχικὸν χορὸν σκελετῶν ἐν ὥρᾳ μεσονυκτίου. Ἡ ἐνοργάνωσις εἶνε λεπτοτάτη καὶ ἀξιοθαύμαστος ἡ χρῆσις τοῦ ξυλοφώνου εἰς τὴν ἀπομίμησιν τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀστῶν.

Τὰ τετράχορδα, χορδισμένα κατὰ πέμπτας ἠλαττωμένα, προκαλοῦν ρίγη, ὅταν δὲ ὁ χορὸς φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον, ὁ ὀξύαυλος ἐκπέμπει τὴν λιγεῖαν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, ὅταν ὑποφώσκει ἡ πρωΐα καὶ διὰ βαθμιαίας τεχνικῆς ἐλαττώσεως τῶν ἤχων οἱ σκελετοὶ ἐξαφανίζονται εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ ὀρχήστρα πλήρης εἰς τὰ ἔγχορδα καὶ πνευστὰ ὄργανα, φαίνεται ὑστεροῦσα πως εἰς τὰ χάλκινα. Ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χωρισθῇ τὸ κλασικὸν μέρος ἀπὸ τὸ τῶν νεωτέρων μουσουργῶν;

— Ὑπὸ τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, προεκηρύχθη ὁ δεύτερος «Ἀβερώφειος» μουσικὸς ἀγών, πρὸς σύνθεσιν μουσικῆς χορῳδίας, τῇ συνοδείᾳ ὀρχήστρας.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἰσίν:

Ἡ χορῳδία ἥτις δύναται νὰ περιλαμβάνῃ καὶ μονῳ-

Μιχαὴλ Βαρούνης

Ἀλεξάνδρα Δημητρακοπούλου.

δίας (Sola), δέον νὰ εἶνε διαρκείας τοὐλάχιστον 12 λεπτῶν, ἀνέκδοτος καὶ ὡς πρὸς τὴν ποίησιν καὶ ὡς πρὸς τὴν μουσικήν. Τὸ θέμα τῆς ποιήσεως δέον νὰ ἀναφέρεται εἰς τὰ τελευταῖα μεγάλα ἐθνικὰ γεγονότα. Ὁρίζεται ἆθλον ἐκ δρ. 1800, ἐκ τῶν ὁποίων 300 ὁρίζονται ὡς ἀμοιβὴ τοῦ ποιητοῦ. Χρόνος πρὸς ὑποβολήν, μέχρι 1ῆς Σεπτεμβρίου 1914. Πρὸς κρίσιν τοῦ μουσικοῦ καὶ ποιητικοῦ μέρους τῶν ὑποβληθησομένων ἔργων θέλει ὁρισθῇ Ἀγωνόδικος Ἐπιτροπή, ἧς ἡ ἔκθεσις θὰ γνωστοποιηθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1915, τὸ δὲ βραβευθὲν ἔργον θὰ ἐκτελεσθῇ ἐν συναυλίᾳ τοῦ Ὠδείου. Διὰ τὴν ἔκδοσιν εἰς μερολόγιον (partition) τοῦ βραβευθησομένου ἔργου ὡρίσθη ποσὸν ἐκ δραχμῶν 500, τὰς ὁποίας θέλει λάβει ὁ συνθέτης μετὰ τὴν ἔκδοσιν.

— Λίαν ἐπιτυχὴς ἡ συναυλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ βιολίου κ. Σοῦλτσε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, τῇ συμπράξει τοῦ κ. Μαρσὶκ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου, κ. Τ. Ξανθοπούλου καὶ ὀρχήστρας ἐγχόρδων ὀργάνων ἀπαρτιζομένης ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ κ. Σοῦλτσε. Τὸ ἐκλεκτὸν πρόγραμμα περιελάμβανε συνθέσεις τῶν Ταρτίνι, Χάϋδν, Μοζκόβσκυ, Ντόβκαρ διὰ βιολί, Μπάχ, Μαρσίκ, διὰ βιολὶ τῇ συνοδείᾳ ἐγχόρδων ὀργάνων, Φράνκ, Γκρίγκ, Μαρσὶκ δι' ἔγχορδα ὄργανα καὶ μίαν σύνθεσιν τοῦ κ. Ξανθοπούλου.

— Ἡ «Χορῳδία Βελιγραδίου», ἱδρυθεῖσα κατὰ τὸ 1853, μελετᾷ διὰ τὴν ἄνοιξιν ἐκδρομὴν εἰς Θεσσαλονίκην καὶ Ἀθήνας, ὅπου θὰ δώσῃ δύο συναυλίας. Τῆς «Χορῳδίας τοῦ Βελιγραδίου» — ἀποτελουμένης ἐκ 250 μελῶν ἐκ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τοῦ Βελιγραδίου, τῶν ὁποίων τὰ 90 ἀνήκουν εἰς τὴν Χορῳδίαν — προεδρεύει ὁ κ. Ἀραντίλοβιτς, πρώην ὑπουργός.

— Προσεχῶς θὰ ἐμφανισθῇ ἡ μικτὴ χορῳδία τοῦ Ὠδείου ἐκ 200 περίπου μαθητῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Παπαγεωργίου μὲ πρόγραμμα τὴν «Βαλπουργίαν νύκτα» τοῦ Μένδελσον. Ἐπίσης τὸ Ἑλληνικὸν Κουϊντέτο θὰ δώσῃ συναυλίαν μὲ ἔργα Ἑλλήνων μουσουργῶν, ἐν οἷς συνθέσεις τῶν κ. κ. Καλομοίρη, Βάρβογλη καὶ Οἰκονομίδου. Ἐπίσης θέλει ἐμφανισθῇ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κουαρτέτο δι' ἀνδρικῆς φωνῆς, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν κ.κ. Κ. Παπαδημητρίου α' ὀξυφώνου, Γ. Σκλάβου β' ὀξυφώνου, Ὀρέστη Κονταγιάννη α' βαθυφώνου. Θὰ ἐκτελεσθοῦν ἔργα τῶν Σοῦμπερτ, Σούμαν, Ρωδίου καὶ Λαυράγκα.

— Εἰς τὸ Παρίσι ἡ Πριγκήπισσα Μαρία ἔδωσεν εἰς τὸ πριγκηπικὸν Μέγαρον τῆς Ὑένης καλλιτεχνικὴν ἑσπερίδα, εἰς ἣν μετέσχον ὅλοι οἱ ἐν Παρισίοις Ἕλληνες καλλιτέχναι, γλύπται, μουσικοί, ζωγράφοι. Ἡ ἑσπερὶς ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Ἔπαιξε πιάνο ὁ κ. Εὐστρατιάδης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ βιολιστοῦ κ. Ἀνεμογιάννη, ἐτραγούδησεν ὁ κ Κλέων Τριανταφύλλου καὶ ἔπαιξε βιολὶ ὁ κ. Σπάθης. Παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου, ὁ γλύπτης κ. Δημητριάδης, οἱ ζωγράφοι κ. Μελίδης καὶ ἡ δεσποινὶς Λασκαρίδου, ὁ κ. Χρυσαφίδης καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ ἐν Παρισίοις Ἑλληνικοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

— Ὁ κ. Ἀλ. Καλλιγέρης πλαγιαυλιστὴς διπλωματοῦχος τοῦ Ὠδείου ἐν συναυλίᾳ ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε καὶ πολὺ καλὸς συνθέτης. Ἀφοῦ ἔδειξε τὴν τέχνην του ὡς ἐκτελεστοῦ διὰ τῆς Steéque τοῦ Παγανίνη — αἱ ἄλλαι ἐκτελέσεις ὑπὸ μαθητῶν τοῦ Ὠδείου ἦσαν ἀνεπιτυχεῖς — ἐξετελέσθη ἐν κουϊντέτο τοῦ κ. Καλλιγέρη, — ὡραία σύνθεσις καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπος. Καὶ τὸ «Σιμὰ στὸ γλυκοχάραγμα» τοῦ ἰδίου συνθέτου, ψαλὲν ὑπὸ πενταμελοῦς χορῳδίας τῇ συνοδείᾳ μακρᾶς ὀρχήστρας, ὑπερῆρσε. Αἱ δεσποινίδες Νάδια Σακελλαροπούλου καὶ Ἀλεξάνδρα Δημητρακοπούλου συνέβαλον καὶ αὐταὶ ἀρκετὰ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συναυλίας. Ἡ πρώτη (soprano) ἔψαλε μὲ πολλὴν ἔκφρασιν, ἰδιαίτατα διακριθεῖσα εἰς τὴν prononciation - ἐκ τῆς «Μπόεμ» τὴν μονῳδίαν τῆς Μιμῆς καὶ τὴν Ἄσπρη ἀγάπη τοῦ κ. Καλλιγέρη. Ἡ δευτέρα (contralta) ἐτραγούδησε ἀπὸ τὸν «Ὀρφέα» τοῦ Γλοὺκ, ἀπὸ τὴν «Τζοκόνταν» καὶ τὴν «Αὐγὴν» τοῦ κ. Καλλιγέρη. Ἡ φωνὴ τῆς δ. Δημητρακοπούλου ἤτις εἰς τοὺς βαθεῖς τόνους ἔχει πολλὴν μεγαλοπρέπειαν, ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει ἐκλεκτὸν τάλαντον, πολλὰ ὑποσχόμενον.

— Ἡ Ἐλπὶς Καλογεροπούλου ἔδωκε συναυλίας εἰς Κων)πολιν καὶ Μυτιλήνην.

— Αἰτήσει τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου ἐνεκρίθη πίστωσις ἐκ δραχμῶν 700 διὰ τὴν ὀργάνωσιν χορῳδίας φοιτητῶν ἐμφανιζομένης κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Πανεπιστημίων. Τὴν ὀργάνωσιν ἀνέλαβε τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν.

— Ἀπέθανεν εἰς Μόσχαν ὁ διάσημος Γάλλος κλειδοκυμβαλιστὴς Ραοὺλ Πούνιο.

— Εἰς τὴν «Γερμανικὴν ὄπεραν» τοῦ Βερολίνου ἐπαίχθη τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Λάου «Κέρκυρα», ἔχον ὑπόθεσιν τὸν ἀρχαῖον μῦθον τῆς Ναυσικᾶς. Τὸ ἔργον ἐγράφη καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Κάϊζερ.

ΔΙΑΔΕΞΕΙΣ

Εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ὁ κ. Λέων Μακκᾶς ὡμίλησε περὶ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ ζητήματος, ὁ σεβ. ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος ἀφηγήθη εὐγλώττως τὰς Βουλγαρικὰς ἀπανθρωπίας κατὰ τὴν ὀκτάμηνον κατοχὴν ὑπ' αὐτῶν τῆς πόλεως. Ὁ φιλέλλην Ἄγγλος λοχαγὸς πολεμικὸς ἀνταποκριτὴς κ. Τράμπαν, ὡμίλησε περὶ τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου κατὰ τοὺς τελευταίους πολέμους, ὁ κ. Πετρακᾶκος περὶ τύπου, ἱστορήσας τὰ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ἐφημερίδος, τῆς ἐξελίξεως, τῆς προόδου αὐτῆς, ὡμίλησας ἅμα καὶ περὶ κοινῆς γνώμης.

— Ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς ὡμίλησε περὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου εἰς δύο διαλέξεις καὶ εἰς δύο αἰθούσας.

— Ὅλοι σχεδὸν οἱ Γάλλοι λόγιοι ἄφησαν πλέον τὴν πέναν καὶ ὡμίλοῦν ἀκαταπαύστως. Εἰς τὴν ἀτελείωτην σειρὰν τῶν διαλέξεων ὑπάρχουν καὶ μερικαὶ αἵτινες ἐνδιαφέρουν ἰδιαιτέρως τοὺς Ἕλληνας. Ὁ κ. Γκαστὸν Νεσσάν, ὡμίλησε περὶ τῶν νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους, ὁ κ. Μπουρντὸν ἀφηγήθη ἐπεισόδια τοῦ ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου, ἡ κ. Λὲν Ἐλλὴν. πολεμικὰ ἀνέκδοτα, ὁ κ. Νεὶλ ὡμίλησε περὶ βυζαντινῶν μνημείων, ὁ κ. Ραϊνὰκ περὶ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Τὰς διαλέξεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἡ Πριγκήπισσα Μαρία ὀργανώνει ἡ «Graecia».

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

1913—1914

ΑΘΗΝΑΙ

Περιεχόμενα ΙΓ'. Ἔτους

ΤΟΜΟΣ ΙΓ'. 1913–1914

ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ: *Τιμ. Ἀμπελᾶς.— Μ. Ἀργυρόπουλος.— Σ. Λε-Βιάζης.— Ν. Γιαννόπουλος.—Δημοσθ. Λέπος.—Ἀλέξ. Λουζίνας.—Μαρία Ζάμπα.—Δ. Ν. Ζορμπᾶς.—Μ. Ἰγγλέση.— Κ. Καιροφύλας — Ι. Καραβίας. —Ἀλ. Κοντολέων. — Γ. Κρέμος.— Ν. Λιβαδᾶς. — Σ. Λάσκαρης. — Ἐμ. Μαγκάκης. — Κ. Μπέλλας.— Τιμ. Μωραϊτίνης. — Παῦλος Νιρβάνας. — Μ. Παπαγιαννόπουλος.—Ἰταλα Παπαδάκη.—Ἰω. Πολέμης. — Πλ. Ροδοκανάκης. — Θ. Σταυράκης.— Γ. Στρατήγης. — Σπ. Τρικούπης.— Χ. Χρηστοβασίλης. — Ι. Χρυσανθόπουλος.*

Ν. Ἀγκωνιάτης. — Ἀμάραντος. — Πέτρος Γολγοθᾶς.— Λάφνις.— Λίκ.— Gilda.— Καλλιτέχνις.— Μοιραία. — Ἰούλιος Νάρκισσος. — Ρέα.— Ταξειδιώτης. — Φιλόδημος.

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Κ. Βωτέλ. — H. Chantavoine. — Jules Claretie. — A. Daudet.—Anatole France.—E. Μπιντοῦ. — P. Ταγκόρ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ: Σπ. Βικάτος.—† Ν. Γύζης.—Γ. Δημητριάδης.—Εὐαγ. Ἰωαννίδης. — Περ. Τσιριγότης. — Ν. Φερεκύδης.—Θάλεια Φλωρᾶ—Καραβία.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ: Σπ. Κοκκόλης. — Επ. Ξανθόπουλος.

ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ: E. Detaille.— A. Santi. — F. Stück. — A. Sain.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Σελ.

Γ. Ἀμπελᾶς. Ὁ ἀπὸ μαρμάρου οἰωνός. 23
Ν. Γιαννόπουλος. Συλλογὴ πολυτίμων ἀγγείων .....
Ἀλ. Κοντολέων. Οἱ Δελφοὶ καὶ οἱ Κρῆτες. 9
» » Τὸ ἐν Δελφοῖς «Λογάρι» 60
» » Ὁ Ἡνίοχος τῶν Δελφῶν. 116
» » Ὁμοιότης ἀρχαίας προτομῆς..... 155
Ε. Μπιντοῦ. Ἡ Νίκη..... 6

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

Γεώργιος Α' 16,17
Κ—Νικόλαος Σπανδωνῆς..... 86
Κ. Καιροφύλας. Ἰούλιος Κλαρετί..... 183
Ε. Μαγκάκης. Γύρω στὸν ποιητήν.... 26
Π. Νιρβάνας. Πολυχρόνης Λεμπέσης... 22
J. Claretie. Ἡ φωτογραφία μου..... 184
Ραμπινδρανάθ Ταγκόρ..... 167

ΔΗΓΗΜΑΤΑ

Μοιραία. Ἀναμνήσεις 40
Χ. Χρηστοβασίλης. Γιὰ ζαρκάδια 56
A. Daudet. Ἡ Ἀρλεζιανή..... 65

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Δ. Δέπος. Μία φιλελληνίς..... 136
Δ. Ζορμπᾶς. Εὔζωνος τραυματίας 104
» » Παραμονὴ ἐφόδου 139
Τ. Μωραϊτίνης. — Οἱ ἐκλεχτοί.....
Π. Νιρβάνας. Ἀπογοήτευσις 119
» » Ἥρωες 133
Π. Ροδοκανάκης. Ἡ προτόβγαλτη.... 74
Ι. Χρυσανθόπουλος. Ἡροϊσμὸς καὶ καλλιτεχνία..... 7
A. France. Ὁ κῆπος τοῦ Ἐπικούρου... 156
» » Ἡ μελαγχολία γέροντος σοφοῦ 156

ΘΕΑΤΡΟΝ

Δίκ. Ὁ ἔρανος (Κωμωδία) 70
Κ.— Θέατρα Ἀθηνῶν..... 49,78,89,108,124,144

ΙΣΤΟΡΙΑ

Γ. Κρέμος. Δωδέκατος :..... 42
Χ. Χρηστοβασίλης. Ἡ ἀμφισβητουμένη Ἤπειρος..... 151,173

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ἀμάραντος. Τέχνη καὶ πόλεμος 2
Μ. Ἰγγλέση. *Villa Giulia* 38
Ι. Καραβίας. Πίνακες Θεοτοκοπούλου.. 88
Π. Ροδοκανάκης. Ἡ ζωγραφικὴ τῶν Σέρβων 107
» » Ἡ Ἀλβανικὴ εἰκονογραφία..... 137
Ταξειδιώτης. Ἡ ζωγραφικὴ τοῦ πολέμου. 6
Κλεμὰν Βωτέλ. Ζωγραφική 46
Οἱ Ἀνεξάρτητοι ζωγράφοι..... 62
Ἡ Ἑλληνικὴ γλυπτική..... 68
Ἀγάλμα τοῦ Ἰησοῦ..... 121

ΚΡΙΤΙΚΗ

Σελ.

Σ. Δὲ Βιάζης. Θεοτοκόπουλος.102,120,134,153,170
Δ. Ι. Καλογερόπουλος. Στέφανος Μαρτζώκης..... 10
» » Ἡ ποίησις τοῦ Μαρτζώκη 25
Οἱ λόγιοι περὶ Μαρτζώκη 26

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ν. Ἀγκωνιάτης. Ἡ λειτουργία τῆς ἀδειανῆς ἐκκλησίας 84,100
H. Chantavoine. Μαραμμένα φύλλα.... 122
Ν. Λιβαδᾶς. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἄρεως 123
Μοιραία. Ἀπὸ τὰ νεκρὰ νερὰ τῆς λίμνης. 169
Ἰταλα Παπαδάκη. Φαντασμαγορία.... 64
Σ. Τρικούπης. Νεκράνθεμα 131

ΠΟΙΗΣΙΣ

Μ. Ἀργυρόπουλος. Τὸ τραγοῦδι τοῦ Θεοῦ..... 103
Π. Γολγοθᾶς. Στροφές..... 12
Μαρία Ζάμπα. Γλυκειὰ ἡ ζωή..... 138
» Μελλοθάνατη 138
» Νιόβη 138
» Ἠλιοβασίλεμμα 138
» Στὴ Σελήνη 138
» Ὁ γυρισμός 171
Gilda. Μελαγχολίες 39
» Νεκρικὲς στροφές 91
Κ. Μπέλλας. Εἰς τὸν Γερμανὸν Ε' ... 11
Ε. Μαγκάκης. Νέα Ἑλλάς..... 104
Ι. Νάρκισσος. Λυπητερά..... 28
Ι. Πολέμης. Τ' ἀθάνατο νερό 103
Θ. Σταυράκης. Τετράστιχα 159
Γ. Στρατήγης. Στοὺς εὐζώνους..... 8
» Ρόδος καὶ Ἰταλία 8
» Τεπελένι 23
Ρ. Ταγκόρ. Τὸ τραγοῦδι τοῦ παιδιοῦ... 168
» Πρὸς τὸν Θεόν 168
» Ὁ Θεός..... 168
» Ἐπίλογος..... 168
» Εἰς τὴν γυναῖκα..... 168
» Ἡ Βαϊαδέρα..... 168

ΠΟΙΚΙΛΑ

Δ. Κ.—Ὁ Ἄνθρωπος καὶ ἡ Ἐπιστήμη. 19,44
» » Τὸ φιλολογ. καὶ καλλιτεχνικὸν 1913. 188
Καλλιτέχνις.—Μία ἐπιστολή..... 132
Μ. Παπαγιαννόπουλος. Ἀπὸ τὰς σκέψεις μου.... 135,169
Σπ. Τρικούπης. Ἕνας ποιητής..... 157
Οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς 172
Δάφνις. Σημειώσεις ἑνὸς μηνός.15,30,48,77,91,109, 128,143,160,176,192
Μειδιάματα 66,69,157
Σκέψεις 61,121
Στοχασμοί..... 155,185
Ποικίλη σελίς...28,46,74,92,105,141,158,174,190
Γράμματα καὶ τέχναι.12,31,51,81,95,110,129,148, 161,177,193

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

	Σελ.
Ὁμοιώματα	38
Ὁ Ἡνίοχος τῶν Δελφῶν	117
Ἀρχαία κεφαλὴ Δελφῶν	155
Ἀγγεῖα	187

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Σ. Βικάτος. Τ' ἀδέλφια	5
» Ὁ νεκρὸς τοῦ Γεωργίου Α'	17
Ελ. Γιωργαντᾶ. Ὁ ἀπὸ μαρμάρου οἰωνός	25
Ν. Γύζης. Ἄνοιξις	41
Ε. Ἰωαννίδης. Θεώνη Δρακοπούλου	141
Π. Τσιριγότης. Ἀραβικὰ πρατήρια	137
Ν. Φερεκύδης. Μακεδονὶς νύμφη	186
E. Detaille. Τὸ ὅραμα	154
F. Stück. Ὁ Πᾶν	103
Ὁ Ἰησοῦς διδάσκων	20
Μαρία ἡ Μαγδαληνή	20
Λόγχῃ ἐκεντήθη	21
Μετὰ τὴν ἀποκαθήλωσιν	24
Τὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα	28
Ἡ φαντασία	115
Πρὶν ἐνσκήψῃ ἡ θύελλα	151
Μελωδία	186

ΓΑΥΠΤΙΚΗ

Γ. Δημητριάδης. Προτομὴ Σώζου	162
A. Santi. Μετάλλια	46
Εὔζωνοι χορεύοντες	8

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἕλλη Βίκτωρος, ὡς Ἀντιγόνη	27
Ἀγγλὶς ὡς ἀρχαία Ἑλληνίς	37
Ρωσσικοὶ χοροί	37
Βινεφρεδ Γκρήν	58
Alice Beckett	59
Helsa Henkel	62
Ρεβέκκα, ὡς Περουζέ	63
Ροζαλία Νίκα, ὡς κανταδόρος	63
Μαρίκα Κοτοπούλη, ὡς χωρική	67
Ἀλβανοὶ λόγιοι	89
Ν. Πλέσσας, ὡς Χιώτης ψαρᾶς	90
Adorée Villany	94

ΠΟΛΕΙΣ

Ρόδος	4
Ἰωάννινα	13
Καβάλλα	49
Ζαγορά	99
Δράμα	118
Δεδεαγάτς	119
Ἀργυρόκαστρον	171

ΠΟΙΚΙΛΑΙ

	Σελ.
Ἀεροπλάνα ἐν ἀνυψώσει	47
Ἡρωϊνὴ προσευχή	55
Σάτυρα	66
Ὁ ποταμὸς Ρέσκα	71
Δραματικὴ Σχολὴ «Τέχνης»	78
Ψαροπούλες ἁλιεύουσαι	83
Τὸ μυστικό	83
Στὴν ἀκρογιαλιά	94
Κολοκυνθοῦ	99
Τὸ πρῶτον φιλοδώρημα	106
Φρέσκα λουλούδια	107
Τέμενος — καφωδεῖον	123
Ἐν μέσῳ δύο καβαλλιέρων	132
Μεταμεσονύκτιος πατινάδα	132
Ἡ Μητρόπολις Σερρῶν	133
Ἀνὰ τοὺς αἰθέρας	158
Ὁ τάφος τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ	175
Πολυβόλα	183
Ἕλληνες ἐν Ἀφρικῇ	196

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑΙ

Γερμανὸς Ε'	1
Κ^α Σκὸτ	7
Σ. Σολάτσης	53
Miss Fyllis	58
Τουρχάνοβα	58
Φελὶς Λάϊν	58
Ν. Σπανδωνῆς	87
Ἄλσα Σχοῦλερ	136
Μαρία Ζάμπα	138
Μαρίκα Κοτοπούλη	140
Sylviane Gray	144
Ἕλσα Ἔνκελ	145
Ραμπινδρανὰθ Ταγκόρ	167
Gaby Deslys	174
Ἰούλιος Κλαρετῆ	179
Γουστ. Ντυπόσκ	195
Ζὰν Ρολλῶ	195
Μιχαὴλ Βαρούνης	197
Ἀλεξάνδρα Δημητρακοπούλου	198

ΕΚΤΟΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Ρεμβασμός	175

ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ

	ἀρ. τεύχους
Γεώργιος Α'	146
Κωνσταντῖνος ΙΒ'	147
Βουλγαρικὰ πυροβόλα	151

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἐν συνεδρίᾳ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐγένοντο αἱ ἑξῆς ἀνακοινώσεις: Σ. Κ. Σακελλαροπούλου, Κερκυραϊκὰ σημειώματα. — Σπυρ. Π. Λάμπρου, Ὁ κῶδιξ τῆς παρὰ τὸ Δέλβινον μονῆς Κάμενας.— Σ. Κουγέα, Περὶ ἀγνώστου μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τῶν σατυρῶν τοῦ Ἰουβενάλη.

—Ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ ὡμίλησε ὁ κ. Ρ. Μ. Ντῶκινς, περὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν τῷ σπηλαίῳ Καμάραις τῆς Κρήτης καὶ ὁ κ. Φ. Χάσλοκ περὶ τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ἀραβικῶν τάφων.

— Ἀπεφασίσθη ἡ στερέωσις τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

★

Ἐπὶ τοῦ Παλατίνου τῆς Ρώμης ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Μπόν, ὅστις ἐξιχνίασε τὰ ἐπὶ τοῦ Παλατίνου αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα καὶ τὰς δημοκρατικὰς οἰκίας, εὑρέθη ὁ «Μούντους» ἱερὸν ἀφιέρωμα εἰς τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Περσεφόνην.

★

Προεκηρύχθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας διαγωνισμὸς πρὸς πλήρωσιν δύο κενῶν θέσεων ἐφόρων ἀρχαιοτήτων, ὧν μία διὰ τὰς κλασικὰς καὶ ἡ ἑτέρα διὰ τὰς Βυζαντινάς.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

*Μετὰ δεκαετίαν διόκληρον, ἐπανεῖδε τὸ φῶς τὸ γνωστὸν Πειραϊκὸν ἡμερολόγιον «**Κυψέλη**», τὸ ἐπιμελείᾳ τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἀγγ. Κοσμῆ προεκδοθὲν ἐπὶ τρία ἔτη. Φέρει εἰκόνα τῆς Πειραϊκῆς, κατὰ προτίμησιν, φιλολογικῆς κινήσεως. Περιλαμβάνει συνεργασίαν τὸν κ. κ Προβελεγγίου, Καλοστύπη, Στρατήγη, Δραγάτση, Ζώη, Περγαλίτη, Στρατηγοπούλου, Κοσμῆ, Καλογεροπούλου καὶ ἄλλων.*

★

*Ἡ **φιλαργυρία,** ἓν ἐκ τῶν θανασίμων ἁμαρτημάτων, πρώτην φορὰν ἠρευνήθη ἐπιστημονικῶς, ὑπὸ τοῦ Rogues de Fursac. Ἐρευνῶνται οἱ αἰτιολογικοὶ φυσιολογικοὶ καὶ παθογονικοὶ νόμοι τὸ πρόβλημα τῆς φιλαργυρίας ἐξετάσθη οὐχὶ φιλοσοφικῶς, ἀλλ' ἰατρικῶς. Ἐπὶ τῇ βάσει παρατηρήσεων καὶ γεγονότων ἐξακριβοῦνται οἱ παράγοντες τοῦ ψυχικοῦ αὐτοῦ νοσήματος, καθορίζεται ἡ διάγνωσις καὶ μόνον τὴν θεραπείαν δὲν ἀποπειρᾶται ὁ συγγραφεὺς νὰ ὑποδείξῃ, φρονῶν ὅτι ἡ φιλαργυρία εἶνε πάθος ἀνίατον. Ἡ ἔκδοσις ὀφείλεται εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον τοῦ κ. Γ. Φέξη, ἡ δὲ μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ εἰδικωτάτου εἰς μεταγλωττίσεις φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνιολογικῶν ἔργων κ. Ν. Κοντουριώτου.*

★

Εἰς τρία τεύχη ἐξέδωκεν ὁ καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. Θεόφιλος Βορέας μελέτας του ἐπιστημονικάς. Τὴν **«Ἀρχὴν τῆς περὶ μετεμψυχώσεως δόξης τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων»,** *ἥτις εἶχεν ἀνακοινωθῇ εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν καὶ δι' ἧς ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ δόγμα τῆς μετεμψυχώσεως δὲν ἦλθεν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐξ ἄλλων χωρῶν καὶ δὴ ἐξ Ἰνδικῆς, ἀλλ' ἡ πίστις αὕτη ἐδημιουργήθη ἐν Ἑλλάδι, ἵνα οἱ παλαιότατοι θεολόγοι καὶ οἱ φιλόσοφοι συστηματικώτερον διεύπωσαν. Ἐν ἄλλῳ τεύχει ἐκθέτει συντόμους γνώμας περὶ «**Πειραματικῆς ψυχολογίας καὶ ψυχολογικῶν ἐργαστηρίων**», ἐν δὲ τῷ τρίτῳ δημοσιεύεται ὁ ἐναρκτήριος λόγος του:* **«Τῆς φιλοσοφίας ἡ ὑπόθεσις καὶ ἡ ἐπὶ τὸν βίον ροπή.»** *Εἰς τὸν λόγον του διὰ γενικῶν ἀλλ' εὐκρινῶν γραμμῶν σκιαγραφεῖ τὴν εἰκόνα τῆς φιλοσοφίας, τῆς βασιλίδος τῶν ἐπιστημῶν, εἰς ἣν ἐκλήθη ἐπαξίως νὰ μυσταγωγήσῃ τοὺς σπουδαστὰς αὐτῆς.*

★

Ἐπὶ τῆς θρησκείας. *Εἶνε ὁ τίτλος τοῦ φιλοσοφικοῦ βιβλίου τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ φιλοσόφου Σοπενάουερ. Εἰς τοῦτο περιλαμβάνονται ὅσαι αἱ αὐτοτελεῖς πραγματεῖαι τοῦ συγγραφέως, αἱ ἀναπτύσσουσαι τὰς περὶ θρησκείας γενικὰς ἰδέας του ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ φιλοσοφικὸν σύστημα. Ἀρκετὰ ἄλλως ἐνδεικτικοὶ τοῦ περιεχομένου των εἶνε οἱ ἑξῆς τίτλοι τῶν πραγματειῶν αὐτῶν: Διάλογος περὶ θρησκείας. — Πίστις καὶ γνῶσις, ἀποκάλυψις.— Ἐπὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.— Περὶ τοῦ θεϊσμοῦ.— Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη.— Αἱρέσεις κλπ Τὸ ἔργον ἐξεδόθη εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη κατὰ μετάφρασιν ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Νικ. Κουντουριώτου.*

★

Εἰς τόμον ἐξ ὑπερτριακοσίων σελίδων, ὑπὸ τὸν τίτλον **«Παλμοὶ τῆς Κύπρου»** *συνεκεντρώθησαν λόγοι καὶ πραγματεῖαι τοῦ ἐν Κύπρῳ ἐπὶ δεκαπενταετίαν διατελέσαντος γυμνασιάρχου κ. Μιχαὴλ Βολονάκη, ἤδη Γεν. γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Τὴν ἔκδοσιν, τιμῆς ἕνεκεν, ἀνέλαβον οἱ Κύπριοι πρόκριτοι, μαθηταί του καὶ φίλοι. Τὰ δημοσιευόμενα ἀποδεικνύουν καὶ πολυμάθειαν καὶ εὐφράδειαν. Ἐνδιαφέρον ἰδιαίτερον ἔχουν αἱ διαλέξεις του περὶ θρησκείας καὶ πατρίδος ἐν τοῖς «Πέρσαις» τοῦ Αἰσχύλου, περὶ τῆς τιμῆς τοῦ οἴκου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ, περὶ τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνισμοῦ καὶ περὶ τοῦ παρὰ Κυπρίοις «πλουμιστήρα».*

★

Ὑπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας «Πτολεμαῖος» ἤρξατο ἐκδιδομένη πλήρης περιγραφὴ τῶν ἐλευθερωθεισῶν ἐπαρχιῶν Μακεδονίας, Ἠπείρου καὶ Νήσων, ὑπὸ ἱστορικήν, ἐθνογραφικήν, γεωγραφικήν, τοπογραφικήν, πολιτικήν, στατιστικήν, πλουτολογικήν, ἐμπορικήν, γεωργικὴν καὶ ναυτιλιακὴν ἔποψιν. Ἡ σειρὰ αὕτη φέρει τὸν τίτλον **«Νέα Ἑλλὰς»** *καὶ ὁ Α'. τόμος ἐκ 256 σελ. μετὰ πολλῶν εἰκόνων ἀφιεροῦται εἰς τὴν Μακεδονίαν, συνεγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτηρίου Σκληροῦ. Ὁ ἐκδοθεὶς τόμος εἶνε αὐτοτελὴς καὶ ἔχει ἐκτυπωθῇ μετὰ πολλῆς προσοχῆς.*

★

Ὁ ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς κ. Ἀχιλλεὺς Καραβίας εἶχε τὴν ἀγαθὴν ἔμπνευσιν νὰ συλλέξῃ, κατόπιν μακρᾶς καὶ προσεκτικῆς ἐργασίας, τὰ κάλλιστα σχετικῶς τῶν δημοσιευθέντων ἐπὶ τοῖς πολεμικοῖς μεγαλουργήμασι πολεμίτων, καὶ νὰ καταρτίσῃ **Πολεμικὴν ἀνθολογίαν.** *Περιελήφθησαν ἐν αὐτῇ ποιήματα πατριωτικὰ καὶ πολὺ γνωστῶν ποιητῶν καὶ ἤκιστα γνωστῶν, παλαιοτέρων καὶ νεωτέρων, ἐξ ἐπαγγέλματος ποιητῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν στιχουργῶν, 32 ἐν ὅλῳ. Οὕτω ἔχει τις κατοπτριζομένην μίαν γενικὴν ἄποψιν τῆς ποιητικῆς παραγωγῆς, τῆς ἐμπνευσθείσης ἀπὸ τοὺς δύο νικηφόρους πολέμους.*

★

Ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος», ὃν συναπετέλεσαν οἱ φανατικοὶ δημοτικισταί, ἤρχισεν ἐκδίδων «βιβλία γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα» μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ τὰ παιδιά μας νὰ ἀγαπήσουν τὸ βιβλίον, τὴν μορφωτικὴν αὐτὴν δύναμιν, ὅταν εἶνε χρήσιμον, ἠθικὸν καὶ καλογραμμένον. Τὰ βιβλία αὐτά, τὰ ὁποῖα φιλοδοξεῖ ὁ «Ὅμιλος» νὰ ἔχουν καὶ λογοτεχνικὴν ἀξίαν, θὰ περιστρέφωνται περὶ τὴν ἐθνικὴν ζωὴν καὶ περὶ τὸν φυσικὸν κόσμον. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε πῶς θὰ ἠμπορέσουν τὰ «Ἑλληνόπουλα» νὰ ἀγαπή-

σουν τὰ βιβλία αὐτά, ὅταν εἶνε συντεταγμένα εἰς μαλλιαρὸν δυανόητον ἰδίωμα καὶ συνεπῶς πῶς θὰ ἐνθουσιασθοῦν; Ἐννοοῦμεν, ὅτι πρέπει τὰ βιβλία διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς ἁπλουστέραν γλῶσσαν, τὴν λαϊουμένην συντεταγμένα, ἀλλὰ λέξεις ἀκατάληπτοι καὶ ἀκρωτηριασμοὶ ἀκαλαίσθητοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν μορφωτικὴν ἐπὶ τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα εἰς τὰ σχολεῖα διδάσκονται ἀκριβῶς τὴν ὀρθὴν λαλιὰν καὶ γραφὴν τῆς μητρικῆς γλώσσης. Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τὰ «**Κοράλλια**» κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δελμούζου, τὰ «**Μεγάλα Χρόνια**» τοῦ κ. Βλαχογιάννη καὶ «**Γιὰ τὴν Πατρίδα**» τῆς κ. Δέλτα.

*

Ὁ κ. Δημ. Ἀποστολίδης, τέως σχολάρχης ἐν Μακεδονίᾳ, ἐξέδωκεν εἰς τόμον ἐκ 300 περίπου σελίδων ἱστορικὴν ἀφήγησιν τοῦ **Ἑλληνοτουρκικοῦ Πολέμου**. Μέχρις οὗ ἐκδοθῇ ἡ ἐπίσημος καὶ πραγματικὴ ἱστορία αὐτοῦ—ἥτις ἔσται προϊὸν μακρᾶς καὶ ἐμπεριστατωμένης ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ συγκεντρουμένων τῶν ἐπισήμων ἐκθέσεων—πονήματα περιέχοντα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἀκριβεῖς οὐχ ἧττον πολεμικὰς ἀφηγήσεις, εἶνε ἐνδιαφέροντα, παρέχοντα ἰδέαν τῆς στρατιωτικῆς καταστάσεως τοῦ Κράτους. Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ ἐκδοθὲν Α' μέρος περιγράφει τὸν πρῶτον πόλεμον, μὴ παραλείπων τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα αὐτοῦ, ἅτινα ἐκθέτει μετὰ ζηλευτῆς ἐπιμελείας ὡς πρὸς τὴν περιγραφήν, τὴν φρασεολογίαν καὶ τὴν ταξινόμησιν. Ἐστηρίχθη δὲ ἐπὶ περιγραφῶν αὐτοπτῶν καὶ τριῶν ἐπισήμων ἐκθέσεων.

*

Ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κ. Ἀποστολίδου ἐξεδόθη χρησιμώτατον **Ὀρθογραφικὸν ἐγκόλπιον**, σκοποῦν νὰ διευκολύνῃ τοὺς δυσκολευομένους εἰς τὴν ὀρθὴν γραφὴν καὶ τονισμὸν τῶν λέξεων—τὸν σκόπειον αὐτὸν καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἔτι. Περιέχει περὶ τὰς 5,000 λέξεις, ὅσαι περίπου εἶνε αἱ λέξεις αἱ παρουσιάζουσαι ὀρθογραφικὰς δυσκολίας. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλιαρίου εὐωνοτάτη. Λεπτὰ 60.

* *

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Νέα Ζωή. Ἑβδομαδιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικόν, ἐκδιδόμενον ἐν Σμύρνῃ. Ἔτος Δ'. Τεῦχος 2. Περιέχει διήγημα τοῦ κ. Βωτυρᾶ, μεταφράσεις ἐν πεζῷ ποιημάτων τοῦ Μπωτελαίρ καὶ τοῦ Ἄϊνε κ.λ.π.

Ὁ «Ἐπιστήμων». Ἑβδομαδιαῖον ἐπιστημονικὸν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν, ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, χάριν κυρίως τῶν φοιτητῶν.

La Meuse Noël. Πολυτελέστατον τεῦχος Χριστουγεννιάτικον, καταρτισθὲν συνεργασίᾳ τῶν ἐκ Λιέγης τοῦ Βελγίου ζωγράφων. Θαυμασίαι εἰκόνες καλλιτεχνικῶν πινάκων τὸ στολίζουν.

«Ἀνατολή». Ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐν Πειραιεῖ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἑβδομαδιαία εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Οἰκονομίδου.

«Ἐργασία». Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Γουναράκη ἤρξατο ἐκδιδομένη δεκαπενθήμερος Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις. Εἰς τὸ β'. φύλλον δημοσιεύονται ἄρθρα τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου κ κ. Τσούντα, Ἐξαρχοπούλου καὶ μελέτη περὶ Ἑλλ. φαντασίας τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, ἣν ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐργασίας» ἀποσταλεῖσαν εἰς μαλλιαρὸν ἰδίωμα μετέφρασε (sic), καθ' ἃ δηλοῖ, εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς καθαρὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης. Τοιουτοτρόπως χάρις εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν, κατορθώθη τέλος ν' ἀναγνωσθῇ καὶ ἐννοηθῇ ὁ κ. Παλαμᾶς...

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Διακηρύττει, ὅτι

Προσκαλοῦνται οἱ ἰδιοκτῆται ἵππων, φορβάδων, ἡμιόνων, βοῶν καὶ βουβάλων, ὅπως προσέλθωσιν ἐνώπιόν μας ἀπὸ σήμερον καὶ δηλώσωσι τὰ κτήνη ταῦτα καὶ τὰς σαγὰς αὐτῶν καὶ τὰς διὰ τῶν κτηνῶν τούτων ζευγνυομένας ἢ αὐτοκινήτους ἁμάξας (φορτηγούς), πρὸς σύνταξιν τοῦ ἀπογραφικοῦ καταλόγου τοῦ καθ' ἡμᾶς δήμου κατὰ τὸν περὶ στρατιωτικῶν εἰσφορῶν νόμον, ἵνα μὴ ἄλλως ὑποστῶσι τὰς συνεπείας τοῦ νόμου.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήτω νομίμως.

Ἀθῆναι 2 Ἰανουαρίου 1914.

Ὁ Δήμαρχος **Σπ. Μερκούρης**

Πρὸς τοὺς κ. κ. Ὑδρολήπτας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ὑδρολῆπται οἱ μὴ καταβαλόντες τὸ ἀντίτιμον τῆς ὑδροληψίας, παρελθ. ἔτους, ὅπως προσέλθωσι τὸ ταχύτερον καὶ καταβάλωσιν αὐτὸ εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον, ἄλλως ἡ ὑπηρεσία θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψῃ τὴν παροχὴν τοῦ ὕδατος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Φεβρουαρίου 1914.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ Ὑδραυλικοῦ Τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων).

CINEMACOLOR

„ΠΑΛΛΑΣ"

Ὁδὸς Σταδίου

Εἰδικὸν κτίριον μὲ τελείαν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν.—Ἔντονοι προβολαί.

Χρωματισταὶ ταινίαι.

MODERN-CINÉMA

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Κ. ΕΜΠΕΟΓΛΟΥ

Ὑπὸ ἔποψιν ταινιῶν ὁ τελειότερος τῶν κινηματογράφων τῆς πρωτευούσης.

ΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΙΣ

«NORDISK» τῆς Κοπεγχάγης, εἰς ὃν πρωταγωνιστεῖ ὁ διάσημος ΨΙΛΑΝΤΕΡ.

Ἐπίσης ἀποκλειστικὴ διὰ τὰς Ἀθήνας ἐκμετάλλευσις τῶν περιφήμων Ταινιῶν τῆς μεγάλης Δανίδος καλλιτέχνιδος ASTA NIELSEN, τῆς ἐξόχου χορευτρίας RITA SACCHETO, τῆς ὡραίας BETTY NANSEN κτλ. κτλ.

ΜΕΓΑΛΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΚΡΑΣΣΑ ἡ γλυκυτέρα τῶν Ἀθηνῶν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ,,

Ταινίαι τῶν μεγαλειτέρων ἐργοστασίων τοῦ κόσμου: Ambrosio, Itala, Vitagraph, Pasquali κλπ. κλπ. Προνομιακὴ ἐκμετάλλευσις ὅλων τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ οἴκου Gaumont μετὰ τοῦ Gaumont Journal.

Ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ Ὠδείου κ. Μιχ. Σκλάβου.